

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HÖRNI

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET ·

GRUNDLAGD AV FRITHIOF HELLBERG

UTGIVARE: BEYRON CARLSSON

UPPLAGA **A**

N:o **24**

DEN 14 JUNI 1925

PRIS 35 ÖRE

REDAKTÖR
EVA NYBLÖM

De 3,000 sånggästerna

som under senaste dagarna livat
Stockholm med sin sång höllo
avskejsfest på Skansen där
hembygdskörerna dör-
des av stora männi-
skomassor.

HÄROM DAGEN BERÄTTADE TIDNINGARNA att en saluhall i Stockholm, den på Köttorget, fyller femtio år. Jubileet blev inte högtidlighållet och var väl heller ingenting att fira, man kan nog hitta flera byggnader än denna som stått sitt halva sekel jämnt. Så är det t. ex. med Bolinderska huset som på sin tid ansågs vara ett mästerstycke. Det är vackert ännu om det också inte faller våra dagars estetici på läppen. Man får trösta sig med att smaken skiftar, det syns på våra nya konstnärer som nu till häpnad för sin samtid börjat få en aning om att äpplet inte med nödvändighet behöver se ut som en parallelepiped ur Euklides och en modärn Venus inte te sig som om hon råkat trilla ner i någon hackelsemaskin och sen blivit illa hopkittad. Men hur svårt det är att avsvärja gamla avgudar ser man i Paris där ett gossebarn lydande namnet Damm men vanligen kallad Teaterdamm fått utställa prov på sina okonstlade försök att måla ner väv så att det närapå liknar riktiga teaterkulisser. Vilka märkvärdigheter gossen kan tota till såg man senast i sago-pjäsen Hassan på Dramatiska teatern. Och nu ställs det ut i Paris som prov på fin konst. Parisarna få efter detta alldeles säkert en hög tanke om svenskt skämtlynne.

För femtio år sedan byggde man inte bara saluhall utan också en teater vars invigningsprogram nästan tar sig profetiskt ut. Svenska eller dåvarande Nya Teatern öppnades 1875 med Björnsons »En fallit.» Programmet är fortfarande aktuellt. Men man får i alla fall hoppas att det går som i Björnsons pjäs där affärsmannen till slut efter diverse äventyr ser sig i stånd att klara upp affärerna. Kunde Ranft därtill befrias från den orättvisa handicap som ligger i att ha emot sig en stor nationalteater som egentligen aldrig behöver bekymra sig om ekonomien så skulle det väl bli mindre bekymmersamt.

För femtio år sedan höllo vi också på att gurgla om försvarsfrågan som vi förmodligen komma att göra 1975 med. Ute i världen var det oroligt och Tyskland och Frankrike gävo varandra bistra blickar — precis som nu. Likheten är så stor att man skulle kunna läsa en tidning från 1875 och tro sig ha fått fast i färskaste dagsvisa. Hör bara: man gör i Paris starka föreställningar därför att grannstaten bedriver hemliga rustningar i oroväckande grad. Att det den gången var Tyskland som höll tummen på ögat på sin kuvade nabo vittnar ju bara om att Historiens gudinna är en dam som har blick för ironi.

För femtio år sedan voro vi också med på en utställning i Paris men det var bara en geografisk som hölls i samband med en internationell kongress. Fransmännen titade på våra nationalkostymer men voro nog mest intresserade av en naturtrogen gipskopia av den stora från himlen nerfallna meteoriten som nu vilat utanför vårt riksmuseum och hyllade förresten Norden-skjöld vårt stora namn på vetenskapens himmel. Men en svensk slöjdställning fanns

verkligen det året med. Den hade vi förlagt så långt bort i världen som i den sydamerikanska staten Columbia. En man därifrån hade varit på besök i Sverige, blivit entusiasmerad av vad han fått se här och med sydländsk livlighet försäkrat att Sverige är det mest bildade land i världen. Han lyckades väcka intresse för sitt kära hemland och så skickade vi en hel kollektion av varor av järn och trä, lantbruksredskap, glas och porslin, tyger, böcker, planscher, ja t. o. m. konstgjorda blommor. Och alltihop arrangerades till exposition i de columbianers huvudstad Bogota där själva presidenten öppnade utställningen med ett tal däri han utan tvekan bekyrde att »vår sympati för ett dygdigt och arbetsamt folk som det svenska har alltid varit stor och sann». Även värtalighetens blommor tyckas ha frodig jordmån i dessa tropiska nejder. Av allt att döma borde det vara på tiden att friska upp sympatierna med en ny utställning, där vi kunde ha åtskilligt att komma med, om man också måste avvara de konstgjorda blommorna.

För femtio år sedan var Strömparterren ett fashionabelt sommarställe där dåtidens »hela Stockholm» stämde möte. Likt ett illa medfaret smycke ligger nu den utsökt vackra platsen bortglömd. I händerna på en förvaltare med smak, fantasi och ekonomiska möjligheter kunde likvisst den av Strömmens bägge armar famnade skönheten bli en av huvudstadens stora sevärdheter. Källarmästaren på platsen hoppas nu kunna locka stockholmarna dit igen med Bacchi beprövade tillhjälp. Han fruktar tydligen att i annat fall får Milles staty Sol-sångaren, som snart skall resas där, byta om namn och kalla sig Solosångaren.

Från solens egna nejder har vår kända vetenskapsman dr. Mjöberg återvänt. Han har inte varit här på sex år och tycker att vi förändrat oss betydligt men inte till vår fördel. Folk går och ser så sura och missbelåtna ut, anser han. Är det de dåliga tiderna som vållat denna påtagliga förändring? Det är svårt att säga, men faktum är att det finns bra litet som erinrar om att vår huvudstad engång kallats det glada Stockholm. Tycker dr. Mjöberg.

En annan bekant har återvänt, men bara från en så kort resa som till Italien därifrån Anders de Wahl skulle kunna hålla ett särdeles roande föredrag om bara halsåkaren inte förbjöd honom offentligt uppträdande tills vidare. I en privat krets »drog» han härom kvällen till åhörarnas munterhet några reseminnen däribland skildringen hur man mjölkar kor på Neapels gator för att omedelbart kunna leverera kunderna färsk mjölk var verkligt lustig. Italien var förresten synnerligen uppmärksamt mot den svenska resenären. På ett ställe hade man rentav uppkallat en byggnad till hans ära: S. Andrea de la Valle.

Som en kvittering av italienska artigheter mot oss gå nu våra officerare i sina nya uniformer och se ut som italienare. För ett par årtionden sedan satte de en

ära i att ta sig ut som preussare. Nästa gång få vi väl efterlikna portugiserna som inte neka sig någonting ifråga om militära rustningar, åtminstone vad flottan beträffar. Det drömde väl aldrig portugisiska ministern här, vicomte Soto Mayor om när han gick som ett känt Stockholmsoriginal om vars egenheter fanns historiens mängd. Det var visst Soto som om kräftorna fälde den bekanta karaktärstiken, utsagd på bruten svenska »vara rö' vara dö', vara svart vara levandé». Hans kulinariska order till uppässningen lät ganska gåtfull då den skulle tolkas på årans och hjältarnas språk. Exempelvis lydde hans beskrivning på ett väl serverat raphöns »stå på brö' med fläsk på magen!» (Vilket betyder att fågeln skall serveras på en bröds-kive-crouton och ha bröset tillbörligt fett.) Det var på Hasselbacken dylika order gavs. Där var Soto så hemmastadd att det ibland kunde hända när sommarsolen baddade som allra hetast att han helt trankilt lyfte av sig sin bekanta kritvita peruk och lade dess lockars svall bredvid sig på bordet. Naturligtvis skedde det i mera slutet sällskap men det verkar ju ändå förvånande, man väntade inte något sådant av den lille siratlige vicomten. Ett ögonvittne finns emellertid i direktör Gustaf Fränckel, som fick bevittna också andra av Soto Mayors excentriciteter. En gång när en liktorn generade honom tog han helt enkelt och skar håll på den fina lackskons ovanläder för att skaffa sig »andrum». Att han åt med fingrarna kunde man också bevittna ibland. Soto intog sin middag i allmänhet långt senare än andra och när han då kom fram till smörgåsbordet generade han sig inte för att med sina aristokratiska fingrar — där de långa välpultade naglarna inte skvallrade om alltför slitsamt arbete — nypa sig en sillbit eller par ur karotten. Förresten åt han ibland på Sällskapet där han serverades av »Fåbär», som hans benämning var på vaktmästaren Forsberg. Och när Soto bad Fåbär att hålla upp en stor snaps åt sig då visste man vad klockan var slagen: Soto skulle ut på något rendez-vous. Förmodligen satt någon ny blomma i det vattenfyllda knapphåls-glas som herrarna då för tiden buro under rockuppslaget. Soto Mayor var som man vet särdeles noga med sin klädsel och den som fick tillfälle att göra en visit i hans ungarlskvåning på nedra botten i Hamngatshörnet åt Kungsträdgården fann platsen under soffor och stolar belamrad med kartonger, innehållande skjortor, skjortor i mängd, som de parisiska furnissörerna skickade på modelejonet vid Mälarstrand.

Så kunde de stockholmska diplomaterna ta sig ut i den gamla goda tiden. Nu har den portugisiska ministern helt säkert allvarligare saker att tänka på. Det ges ju ibland ända till fem teer om dan.

Celestini

FOTOGRAFERA MED EN KODAK OCH KODAK FILM

OBS. I NAMNET — EASTMAN KODAK COMP. — PÅ KODAK KAMEROR OCH FILM

ALLA FOTOGRAFISKA ARTIKLAR, FRAMKÄLLNING OCH KOPIERING GENOM

HASSELBLADS FOTOGRAFISKA A.-B. GÖTEBORG - MALMÖ - STOCKHOLM

SKISSER FRÅN KONTINENTEN

MONT AGEL OCH DEN LÖMSKA GUMMIBOLLEN.

MONT AGEL HETER ETT BERG, som reser sin skalliga topp dryga 1,000 meter över Medelhavet. Som formation är det inte ett dugg märkvärdigare än sina många gelikar här nere bland Alpernas branta utlöpare utan precis lika grått, stenigt och kargt som de. Ju högre upp man kommer, dess sparsammare blir växtligheten och knottigare tallarna, dess tunnare luften och brantare vägen. I stället vidgar sig utsikten för varje mödosamt tillryggalagd höjdmeter. Djupt under ens fötter ligga byar, samhällen och städer, ja, t. o. m. ett litet furstendöme, som man utan möda kan överblicka från gräns till gräns. Husen göra intryck av att vara utställda till vädring ur någon leksakslåda och människorna kan man endast med möda urskilja som små svarta flugprickar genom kikaren. Då och då kryper en jättestor dagmask från det ena samhället till det andra. Den är precis lika tjock i båda ändarna, men där huvudet bör sitta, brukar den blåsa ut små lustiga vaddtollar. Rätt vad det är börjar djuret äta sig in i berget med en rent förbluffande hastighet. Snart sticker bara svansen ut, men innan man vet ordet av, tittar huvudet redan fram på motsatta sidan, glatt utsläpande nya tussar av gråvit andedräkt. I beständigt samma vindlingar ålar det sig fram utefter kusten eftersom dess väg en gång för alla utstakats av ingenjörernas blänkande skenor. Där husen ligga som tätast brukar det hämta andan och ta sig en funderare. Små svarta prickar lösa sig ur dess inre och skynda bort medan andra i deras ställe stiga in i djurets långsträckt buk, utan att denna vare sig sväller eller magrar på kuppen. Om en stund ringlar masken vidare och möter kanske en annan av sitt släkte, som krälar åt motsatt håll. Först då anar man, att farten måste vara avsevärd, ty det tar bara några sekunder, tills de äro förbi varandra.

Liksom spindelvävslätta valenciennespet-

Med älskvärd självironi och oemotståndlig humor skildrar författaren sin nyligen återknutna bekantskap med golfspelet, som han i motsats till sina kontinentala och anglosaxiska vänner inte omfattar med någon större entusiasm.

sar ofta kanta en fin linneduk, så kantas stranden av en smal vit skumbård, och därutanför tar havets böljande mantel vid. Närmast klipporna är den smaragdgrön med ljusare fläckar av akvamarin, djupnar sedan till varm kobolt och förtonas småningom i pärlemorgrått. Eller är det kanske inte alls vatten längre? Är det redan himlens dis och florslättas skyar, som tagit vid? Från höjden är det faktiskt omöjligt att dra gräusen mellan hav och luft, så fullkomligt smälta de in i varandra. Vore det inte för en grann fullriggare, som just nu länsar för den svaga eftermiddagsbrisen och har seglens bukiga dukar varmt belysta av de snett fallande solstrålarna, skulle man kunna tro att himmelskupan gick nästan ända ned till spetsbården. Ja, det är en underbar utsikt Mont Agel har att bjuda på, ett panorama, som ständigt skiftar och förnyas och därför aldrig blir enformigt att betrakta. — Men det var också om något annat vi skulle tala i dag. Någoting så prosaiskt, som heter golf.

Med oerhörda kostnader har man nämligen utstakat en bana på själva bergets högplatå, endast ett helt kort stycke nedanför toppen där ett medelmåttigt modärnt fort murats som en pannring kring den gråa hjässan. Särskilt den anglosaxiska delen av turistströmmen gör, för att trivas, anspråk på detta slags sportliga njutningsmedel varhelst den kommer i världen, och eftersom de äro eftersökta gäster på alla hotell tack vare sina köpstarka pundsedlar,

har man inte skytt några ansträngningar för att tillmötesgå deras önskingar. Därnere fanns dock ingen plats. Återstod således att utnyttja bergets möjligheter. Redan förut existerade en bergbana halvvägs upp, och därifrån ledde en smal militärväg vidare. Man byggde och sprängde, fyllde och dikade, och snart kunde anläggningen tas i bruk. Ryktet därom spreds som en löpeld i intresserade kretsar och det dröjde inte länge, förrän trakten översvämmades av rutiga kavajer och säckiga byxor, vilkas ägare svängde med långa klubbor, talade besynnerliga ord om tees och dropshots samt funno allt ganska gott. Ett tvåvåningsklubbhus byggdes, en tränare anställdes, med otrolig möda borrade man vatten ur berget varefter en hungrig fårahjord uppköptes för att beta gräset kort. Så blev till slut Mont Agels golfbana världsberömd.

Gaston tog mig med en dag dit upp.

— Du ska naturligtvis också spela, sade han. Jag far regelbundet hit tre gånger i veckan och går mina nio hål. Minst. Frisk luft, bra motion, glupande aptit. Det är hälsan.

— Har inte tagit i en klubba på många år, invände jag.

— Gör ingenting, försäkrade han. Man kommer så lätt i slaget igen. Har man bara kunnat det en gång, så glömmen man inte i första taget.

Eftersom jag aldrig kunnat spelet ordentligt, hade jag inte heller haft tillfälle att glömma det och borde förstås ha nekat eller skylt på stelkramp. Men hur det var fick högfärdsdjävulen övertaget och jag förklarade mig beredd för de nio hålen martyrium. Krängde därför av mig rocken, drog över huvudet en skönt stickad brun tröja med krummelurer på och stödde mig ögonblicket därefter med den likgiltigaste min i världen på en blänkande klubba, som jag på måfå nappat ur Gastons välförsedda instrumentpåse. (Forts. sid. 670.)

Mont Agels golfbana.

Fären beta på Mont Agel.

NOBLESS är icke dyrare än vanlig skocrème, fast den dock är så överlägsen.

EN SVENSK MÄRKESKVINNA

MINNESRUNA TECKNAD AV HENNES VÄN OCH STRIDSKAMRAT, PROFESSORSKAN ANN MARGRET HOLMGREN.

HUR GRÄNSLÖST VEMODIGT ÄR det inte att stå inför uppgiften att teckna Emilia Broomés minnesruna! Att veta att hon är borta!

Men hur kärt att kunna känna sig viss om att ungefär allt det vackra som kan sägas om en människa, det kan med sanning sägas om henne.

*

Min första bekantskap med Emilia Broomé daterar sig från hennes studenttid i Uppsala. Hon studerade då till medico filosofie examen, och bodde, så vitt jag minns, hos professor Mestertons. Atminstone var det med dem hon kom i mitt hem på en s. k. »lekstuga», en förlöpare till studentföreningen »Philocoros». Jag minns vilket solitt och gott intryck hon gjorde, och hur sund och stark hon såg ut i sin nationaldräkt i kraftiga färger.

Någon närmare bekantskap gjorde vi dock inte då. Den började i och med den kvinnliga fredsföreningens arbete, först genom brevväxling och sedan närmare när jag flyttade till Stockholm 1901. Det dröjde ej länge förr än jag satt med i styrelsen för denna förening och fick njuta av samarbetet med dess ordförande.

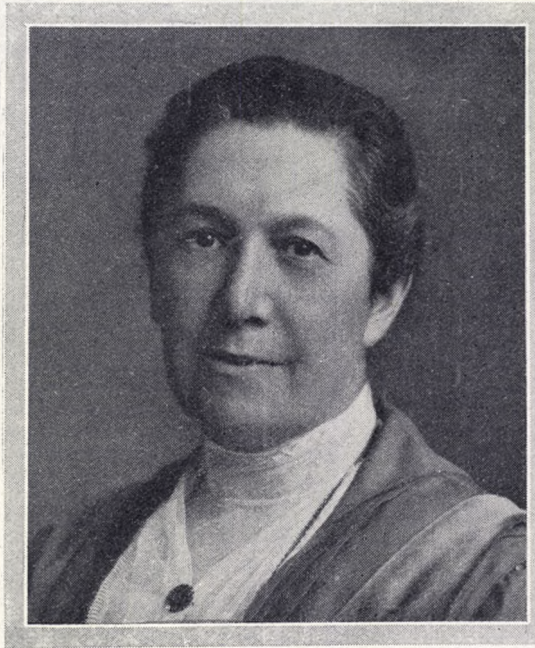
Att sitta i styrelser är min verkliga fasa. Jag passar egentligen inte till den funktionen, och tycker ofta att den känns hämmande. Men i Emilias fredsstyrelse var det ett oblandat nöje att vara. Vi voro så eniga man gärna kan vara. Vi arbetade under munterhet och i största trevnad i hennes fars hem vid Malmskillnadsgatan.

Emilia var då ännu inte den formellt fulländade ordförande hon senare blev. Men det behövdes heller inte. Divergerande viljor förekommo inte. Alla leddes vi omärkligt av den klokaste bland oss, och det var ovedersägligen Emilia. Hennes förslag voro de bäst genomtänkta, eller rättare sagt, mot dem fanns noga taget ingenting att invända sedan hon redogjort för sina skäl.

Hon upptog gärna andras framkastade idéer, och skötte sedan om dem så att de blevo genomförbara. Hon kunde organisera och styra som få, men aldrig egenmäktigt. Hennes lojalitet och hänsyn för andras mening, andras rätt var absolut. En rätträdigare varelse kan knappast finnas.

Emellertid var det ändå inte i denna styrelse jag kom Emilia närmast. Det var i Föreningen för kvinnans politiska rösträtt. Från första stunden fick jag anledning att känna den största tacksamhet mot henne. Det var nämligen så, att vid första valet av ordförande fingo vi båda samma röstetal. Ingendera av oss ville mottaga valet. Då skickades vi in i ett sidorum att oss emellan avgöra vilken som skulle bli offret.

Jag var bottsäker på att bli den odugligaste av odugliga ordförande, under det att den viktiga frågan ovillkorligen krävde en särskilt duglig ordförande med förmåga att inge respekt, en klok och välbalanserad ordförande som alla, både myndigheter och allmänhet kunde se upp till. Denna förmåga visste jag mig sakna. Men jag var onekligen den för saken mest brinnande av oss två. Jag tror att jag kunde ha gått i döden för att frigöra kvinnornas krafter om det kunde ha gagnat saken.

Fru Emilia Broomé.

En av Sveriges märkeskvinnor, fru Emilia Broomé, har avlidit. Professorskan Ann Margret Holmgren, den avlidnas nära vän och arbetskamrat under många heta år, ägnar henne här en varmt känt och beundrande minnesruna.

Emilia åter ville naturligtvis att kvinnorna skulle ha rösträtt, och ville verka för det, det var ju ett rättvisans och samhällsnyttans krav som hade hennes sympati; men hon sade ärligt, och till min häpnad, ifrån att det sociala, mer närliggande arbetet, låg hennes hjärta ännu närmare. Jag minns att det gjorde ont i mig när hon sade det. Men trots det, att Emilia inte brann för saken så som jag, var jag övertygad om att hon var just den rätta att starta företaget.

Vad som till sist övervann henne var mina ord: »Emilia, tvingar ni mig att bli ordförande, så dör jag». »Jaså», sade hon lugnt och undergivet, »då får jag väl ta't».

Därmed var rösträttssaken lagd i de bästa händer.

När hon efter få år avgick, var det för att följa sin innersta kallelse att ägna sig åt det sociala arbetet. Hon blev då byråföreståndarinna och den ledande i Centralförbundet för socialt arbete. På detta område hade jag intet samarbete med henne, helt upptagen som jag var av rösträtten, men när helst vi sammanträffade var det alltid lika kärt att återse henne.

Otaliga gånger har jag hos henne fått upplysningar när det gällt korrespondenser till utländska tidskrifter i viktiga lagfrågor och dylikt som rört kvinnorna. Sakkunskap saknades aldrig.

Hennes juridiska kunskaper lär ha varit stora, hörde jag en högre jurist säga. I det hela tror jag att de män som samarbetat med henne i allehanda förtroendeuppdrag fått djup aktning för hennes insikter och hennes insats i arbetet, inte minst i lagbered-

ningen efter att hon först varit tillkallad som sakkunnig vid arbetet på äktenskapslagstiftningens revision. Detta var hedersuppdrag som ingen förut drömt om att kunna ge till en kvinna.

För hennes hjälp här liksom i behörighetslagens tillkomst och i många andra frågor stå Sveriges kvinnor i större tacksamhetsskuld än de ana. Som ordförande bland de sakkunniga för kvinnors tillträde till statstjänst och som ledamot i 1921 års lönekommitté, nedlade hon ett ytterst förtjänstfullt arbete för kvinnornas ekonomiska likställighet med manliga befattningshavare.

Emilia Broomé var stadsfullmäktig i 13 år. Protokollen från dessa sammanträden bevara bevis på hennes kloka omtanke, hennes väl avvägda tal, som alltid voro frasfria och ofta tungt vägande.

I arbetet inom folkskoleöverstyrelsen och som ordförande för stadens yrkesskolor för klädsömnad, liksom i yrkesskoleverksamheten i det hela, har hon varit en varmt intresserad arbetskraft.

Inom Sveriges liberala parti åtnjöt hon det största förtroende och var en av centralkrafterna däri.

På senare år fogade ödet så att vi blevo motståndare i en fråga som vi båda ansågo vara av högsta vikt, men jag märkte aldrig spår därav i vår vänskap. Vi respekterade varandras olika mening, och kämpade var och en för sin åsikt om saken. Meningskiljaktigheten uppstod när jag önskade att den stora Landsföreningen för kvinnans politiska rösträtt blott skulle byta namn och program och sedan fortsätta som ett »Svenska kvinnors medborgarförbund». Hon var mycket emot denna tanke, huvudsakligen emedan hon trodde att det skulle skada »Frisinnade kvinnors» uppblomstring.

Mitt förslag föll, något varöver jag kommer att sörja så länge jag lever, då jag tror att föreningen skulle ha kunnat ena och stärka kvinnorna mer än någon annan förening.

När så ett Svenska kvinnors medborgarförbund i alla fall bildades på ny grund, var hon bedrövad och sade att det var döden för »Frisinnade kvinnor». Förgäves försäkrade jag henne att det fanns mer än god plats för båda.

Emilia Broomé skänkte sedan i fjol våras förbehållsamt beröm åt Medborgarförbundets gedigna yrkesutställning »Vad skall jag bli?» Likaså prisade hon i höga toner dess nyligen utkomna publikation: »Kvinnan i förvärvsarbete», som hon ansåg vara av stort rådgivande gagn vid valet av yrke.

Småaktig långsinthet var främmande för Emilia Broomé. Hennes rättvisa och hennes stora, varma hjärtegodhet förnekade sig aldrig. Och hon var fridsam och försönlig. Man hörde henne inte förkorsa sig över en motståndare, men väl försvara den fränvarande och tyda allt till det bästa.

Emilia Broomé var en godhetens och fredens vän i tankar, ord och gärning. Och hon var en stark personlighet, en som ingen kan glömma som haft den lyckan att lära känna henne.

ANN MARGRET HOLMGREN.

En med omsorg och sakkunskap utarbetad broschyr om bakning av småbröd, tårter, smörgåsbröd m. m. bjudes en var gratis och portofritt om blott begäran därom insändes till Örebro Kem. Tekn. Fabrik i Örebro som tillverkar det av alla husmödrar välkända bakpulvret Ekströms Jästmjöl.

Följes bruksanvisningen misslyckas icke Edra

småbrödsbakningar och någon bismak av bakpulvret uppstår ej.

Ekströms Jästmjöl är av hög styrka och burkarna äro väl fyllda i motsats till vad fallet är med vissa i marknaden förekommande bakpulvermärken.

Ekströms Jästmjöl är alltså ett drygt bakpulver.

Det är framställt av rena och ändamålsenliga ingredienser.

Den i år sjuttioåriga fabriken som år 1875 upp- tog bakpulvertillverkningen på sitt program, har alltså femtioårig erfarenhet inom bakpulverbranschen vilket borgar för ett gott fabrikat.

Gynna svensk industri!

KUNNA INTE SVENSKARNA ROA SIG OCH UMGÅS?

DE STORA SVENSKA MIDDAGARNA UTDÖMAS I SAMTLIGA SVAR, SOM OLIKA KÄNDA PERSONER GIVIT.

ATT VI ÄRO ENSTÖRINGAR MED föga talanger som sällskapsmänniskor, att vi ha lättare att konsumera en god och lång menu, med åtföljande viner än att föra en angenäm och underhållande konversation, att vi på våra bjudningar både få och vilja ha mer lekamlig än andlig spis, allt det där är sanningar, som upprepas så ofta, att de nästan mist sin sälta. I förhoppning, att vi emellertid inte sällan i detta fall är bättre än vårt rykte, har Idun vänt sig till några representanter för olika kretsar av Stockholms sällskapsliv, som här delge oss sina intryck både av hur man på olika håll sköter sina nöjen och hur man borde sköta dem.

Bort med de stora andefattiga notvarpen!

»Samvaron i intimare kretsar bland människor, som stå en nära och med vilka man har många och rika intressen gemensamma», säger doktor Sven Hedin, »blir ju alltid givande och värdefull, det är något av det mest vederkvickande man kan erfar. Men lika innehållsrik och uppfriskande som en sådan kväll i vänkretsen kan vara, lika tomma och meningslösa bli de stora notvarpen, middagarna till exempel med många rätter och viner, där det materiella vanligen är alltför förstklassigt, på bekostnad av det andliga. Bristen i vårt sällskapsliv — så snart det idkas i större skala — är ihålligheten, brist på ande och en alltför krass materialism.»

Gemensamma intressen ge samvaron dess mening.

Fru Aagot Lidforss, advokat Erik Lidforss' maka svarar: »Jag ser nog kanske lite ensidigt på saken, därför att jag från vårt hem är van vid att allt koncentreras kring musiken. Det gör, att jag ofta känner en viss tomhet, ett behov av någon sorts ideell utfyllnad vid den umgängesform, som sammanför en mängd människor med olika intressen för att konversera vid middagsbordet och sedan blott för att fortsätta konversationen. En lycklig slump vid placeringen kan ju rädda aftonen och göra, att man känner sig gå från bjudningen med behållning. Men eljest är det nog gemensamma intressen, som sätter pricken över i:et — de må sedan vara musikaliska, litterära, konstnärliga eller varför inte då och då en bridge eller en liten jazz?»

Svenskarnas tråkighet — en gammal fras.

»Sällskapslivet», svarar fru Brita Juhlin-Dannfelt, varierar som bekant ganska avsevärt i olika kretsar. Man skulle kunna dela upp dem i tre: de konventionella bjudningarna, som sällan bruka vara roliga, med mycket mat, och litet prat, strikt åtskild herr- och damavdelning, det hela avslutat med »var-snäll-och-gå-brickan.» Vidare bridge-, mahjong- eller dansmiddagarna, som ofta kunna vara roliga och slutligen det bästa av allt: bjudningar med ideell innehåll, sång, musik och deklamation — då och då avbrutet av dans. Den gamla frasen om svenskarnas tråkighet tror jag

Nöjes- och sällskapslivets *nya* och *former* anses av många som en viktig kulturmetare. Med anledning av statsministerns nyligen uttalade synpunkter i frågan, har Idun vänt sig till några framstående personligheter, vilka här med stöd av erfarenheter från olika kretsar framlägga sin uppfattning av vårt nöjes- och sällskapsliv just nu och ömsom rosa, ömsom kritisera det.

inte på, det finns så många människor med både livsglädje och värme. Konsten är bara att finna beröringspunkter med var och en.

Mycket tror jag vore vunnet för den allmänna trevnaden, om middagarna flyttades fram till klockan sju eller halvåtta, så att folk slapp rusa hem och byta om i snälltågsfart utan finge komma utvilade till ett icke som nu ofta uttrötta värdfolk. Och så skulle var och en komma ihåg, att man går bort inte för att bli road utan för att själv roa.

Men det allra viktigaste är naturligtvis, att man alltid sammanför personer som passa och trivas ihop — de pliktskyldiga notvarpen bli sällan lyckade.»

Den gamla goda tidens nöjen — också en fras?

Grosshandlare Axel Eliasson, som själv ordnat så många lyckade fester, talar om våra möjligheter i fråga om offentliga nöjen och anser det orättvist mot vår tid att säga, att det var så mycket roligare förr i världen än nu — det beror säkert på att man bara minns vad som var roligt, menar han och fortsätter: »Kanske låg det mera glans över restauranglivet förr i världen, men det berodde i så fall på att staden var mindre, att man såg »hela Stockholm» på alla tillställningar.

Till gengäld har det modärna nöjes- och sällskapslivet fått två viktiga inslag: sporten och dansen. Den förra existerade ju knappt för ett halvsekel sedan, den senare bjuds nu ungdomen i vida större utsträckning än förr. — Vidare tror jag, man kan säga, att teatrarna i Stockholm i förhållande till stadens storlek äro bättre och talrikare än på något annat håll. Och om svensk publik visserligen ställer sina fordringar högt, är den å andra sidan den fogligaste, tacksammaste och behagligaste

Svenska Akademien och Ingelmans grav.

Som Idun förut påpekat svävar skalden Ingelmans grav i fara att avlägsnas från den lilla »skaldevrän» på Solna kyrkogård där många andra av våra vitteshetsdikare funnit sin sista fristad. Glädjande nog har det emellertid endast behöfts ett påpekande av förhållandet för att Svenska Akademien skulle ingripa och taga värd om denna liksom många andra skaldegravar vilka stå under De adertonens hägn.

man kan träffa på — när den bjuds på förstklassiga program.»

Svenska sällskapslivets tråkighet en följd av svenskens förakt för kvinnan!

D:r Alma Söderhjelm är däremot inte nöjd med svenskt umgängesliv, utan kastar ut en gnistrande stridsfackla — men vad säga de svenska damerna och herrarna om hennes förfärliga beskyllning?! Så här skriver d:r Söderhjelm:

De flesta som rest ute i världen och även många som ej rest, äro överens om, att det typiska svenska sällskapslivet är pretentiöst och betungande, tomt och tråkigt, en blandning av ceremoniel och klumpighet, utan värme och själ.

Jag har många gånger grubblat över orsaken till att så trevliga individer icke kunna ha trevligt tillsammans. Och jag har kommit till den slutsatsen, att det i sista hand kan bero på svenskarnas djupt rotade förakt för kvinnan som sådan. Svensken har endast aktning för män, han vill alltid utbyta tankar endast med män. Det intresserar honom inte ett dugg, vad en kvinna tänker. Hennes spörsmål äro honom fullständigt likgiltiga, och han lyssnar till dem endast för att han anser det med artighet överensstämmande, eller för husfridens skull. Inte ett ögonblick tar han hennes sorger, bekymmer, förhoppningar, livsarbete på allvar. I grunden anser han allt vad hon tänker och säger utan vikt och värde, det väger ingenting i hans hand och medvetande. Hans aktning för kvinnan tilltar emellertid i den proportion som hon blir man, och den tilltar dubbelt, i den mån hon blir fackman. En kvinna kan alltid räkna på respekt här i Norden och framför allt i Sverige, om hon gör samma arbete som mannen och gör det lika väl eller bättre. För övrigt estimerar han kvinnan endast som könsvarelse. Men hur skall man kunna begära, att sällskapsliv, som går ut på att byta tankar och sympati, på en älskvärd samvaro, som behärskas av kvinnans särvasen — ty detta har väl alltid varit dess mening — under sådana förhållanden skall kunna komma till stånd?

En annan orsak är, tror jag, att den typiska svenska sällskapsformen är en alldeles för famlande och svamlande faktor för vår knappa, nyktra, exakta tid, en litterär kvarleva, som den ju egentligen är från de decennier, då kvinnor och män aldrig träffades utom hemmen. Vår tid har redan förresten själv tagit sin umgängesform: det är klubbarnas, lunchrummens, barernas både för kvinnor och män. Det är bara Sverige, som dröjer att sanktionera den. Och antagligen de svenska kvinnorna. Sällskapslivet är kvinnans sista försök att hålla fast mannen på ett hederligt sätt. De svenska middagarna göra alltid på mig ett intryck av en hop kvinnor i sjönöd, som anstränga sig till vilket pris som helst för att inte gå till botten.

I vad mån allt detta beror på den svenska kvinnans art och uppfostran, är ett djupare och mer invecklat spörsmål.

SOMMARVÄNNER, LANDSGRANNAR — sommarflirt! Ha icke dessa ord över sig något av tillfällighetens och de flyktande sommarmolnens luftiga charm! Mätas de icke med litet mindre stränga mått, äro de icke undantagna det noggranna vägandet med tunga järnvikter!

Så är det också med sommarteatrarna. Vem kan taga på sig den rätta kritikerminen, när man sitter i en tjusig liten sommar-teater eller under Guds fria himmel! Flyga inte alla mindre goda intryck för vinden, när man promenerar i en park under mellanakterna och ännu mer när man går hem i sommarkvällen, omsusad av varma vindar från söderns luftstreck, omsvävad av dofter från våra egna nordiska blå och vita syrener!

Hur obetydlig tycktes icke Djurgårds-teaterns första pjäs, den engelske författaren E. Harold Terrys »Composition», på svenska kallad »Maskopi»! Ett äkta par, som skall skiljas, därför att de aldrig varit så mycket gifta, eftersom han tillbringat äktenskapstiden först i kriget och sedan i Mesopotamien, och vilka besluta att genom överenskommelse, eller maskopi, göra proceduren så kort som möjligt. När de nu en gång båda vilja skiljas, gör det ju ingenting alls att man spelar litet komedi, med kärleksbrev, där hustrun i bevakande ord kallar sin man tillbaka. Det går bara bättre undan. Men maskopi är farligt, isynnerhet om den ena parten ännu är kär, och ännu mer om de båda äro det. Detta är fallet i Terrys pjäs. Först när avskedets stund är inne, märker också hustrun att hon älskar sin make. Hon har bara inte hyst någon respekt för honom, ty han har alltid låtit sig lindas om hennes lillfinger. Nu morskar han emellertid med ens upp sig. Och när tiden är inne, att han skall (enligt den ingångna överenskommelsen) svara hårt och avböjande på de ljuva locktoner, varmed hon söker återföra honom till hemmet, blir han oppositionell och besluter att i stället efterkomma dessa. Pjäsen hade säkert vunnit, om han gjort detta på grund av hastigt uppflammande självständighet i sin kärlek och icke i fyllan och villan, som nu är fallet. Stycket faller nämligen på de upptåg, som framkallas av detta särställande, och vilka förresten äro alldeles för långt utdragna och varken kvicka eller roliga.

Ju svagare en pjäs är, desto större ansvar för skådespelarna. Att dessa kunna stjälpas och hjälpa till det otroliga, är säkert. Här gjorde de intetdera. Pjäsen var ointressant i sig själv och lyftes icke upp till ett högre plan av rollinnehavarna. Dock må undantag göras för Doris Nelson, som spelade den kvinnliga huvudrollen. Doris Nelson är en skicklig och intelligent skådespelerska, som man är glad att vid somrarnas början återknyta bekantskap med. Det var icke någon lätt uppgift hon hade, i den lilla fru Ridgewall, som inte vet vilken man hon egentligen älskar. Ätminstone inte innan hon ser sin man full och utspökad i hennes egna nattkläder — i sanning en originell väg till ena pigo! Semmy Friedman hade en övertygande första akt som den äkta mannen, men spriten, som skulle

Ake Claesson och Mary Gräber i »Carl Michael Bellman».

väcka hans manliga kraft och underblåsa hans självtillit, verkade tyvärr motsatsen — varför manlig svaghet alltid på svensk scen skall understrykas med 16-års ynglingautseende, förstår man inte, en äldre mask hade kunnat förläna illusion åt de två senare akterna. Vännen spelades något för

Mitt sommarhandarbete.

Idun utlyser pristävlan om den bästa »kombinationen» förfärdigad under månaderna juni—augusti.

Sommaren är inne och landsvistelsen börjar för de många, som ha den angenäma möjligheten att utbyta stadslivets kvalm mot en renare och hälsosammare luft. Men känna vi damerna rätt äro de inte hängade att vara sysslolösa utan tycka om att fylla ut mellanstunderna med något handarbete — vi se flitiga damer vart vi vända oss på båtar, tåg, vid badstranden, i trädgårdens berså o. s. v.

Men vad sy de? Ja, nu för tiden har den evinnerliga »lysduken» kommit ur modet, damerna ha blivit för praktiska för att endast syssla med lyxhandarbeten. Hur ofta ser man dem icke i stället med ett praktiskt handarbete! Och bland sådana intaga väl just nu de handarbetade underkläderna hedersplatsen, de äro damernas senaste hobby, en både nyttig och rolig hobby förresten. Idun vill därför ta hänsyn till damernas senaste kärlek och utlyser alltså en pristävlan om den bästa »kombinationen», det plagg som just är modernast och mest tacksamt att göra. Kombinationen måste vara handsydd och hänsyn kommer att tagas till såväl modellen — en praktisk och enkel kombinationsmodell blir säkert välkommen för alla våra läsarinor! — som kombinationens utstyrelse. Bidrag till pristävlingen skola vara Idun tillhanda före augusti månads utgång och granskas av Iduns handarbetsexpert fru B. Lidbäck.

Tre pris komma att utdelas. Första pris 25 kr., andra pris 15 kr. och tredje 10 kr.

hårt av herr Ekstam, älskaren för litet charmfullt av herr Arfvedson, och advokaten blev för mycket pajasaktig i Rune Carlstens återgivning.

Men rummet, som de bodde i såg trevligt och inbjudande ut, och, som sagt, Djurgården var full av vårvindar och väldoft, av ronn och syren och äppelblom —

*

— Sångspel! Skall det sjungas hela kvällen för en herre, som stod och läste på affischen utanför Haga teater på onsdagskvällen, medan vi väntade på att portarna skulle slås upp för den svenska urpremiären »Carl Michael Bellman».

Det skulle han inte ha sagt. Ty det blev sången som räddade stycket. Sången och de höga tallarna, och vårvällen och Bellmansminnena. Knut Barr, kännare på området, har gjort ett divertissemang utan större pretentioner. Det är en älskvärd bagatell, med några longörer och några lustiga poängar, med en liten sommarhandling, som saknar dramatiskt liv, men ger tillfälle till historisk miljöpresentation och stänk av historisk kunskap samt först som sist till framförande av kända och okända Bellmanssånger. Ett ovanligt lyckligt grepp var införandet av tvenne av Sveriges främsta Bellmansångare på scenen, den ena figurerande som »Bellmansälskare» på affischen.

Ake Claesson gjorde centralfiguren, hans sång ljud utomordentligt vacker och melodisk i den ljusa miljön och kvällen. Spelet var dämpat och försynt, apparitionen övertygande. Rollen var emellertid något enformigt lagd av författaren och ger ej skådespelaren tillfälle att framställa mer än en sida av den unge Bellman: den lyriska. Först i sista akten fick herr Claesson tillfälle till sånger med något mer ruter i. »Bellmansälskaren» stod för den mer mustiga delen av epistlarna och gjorde det förstklassigt. Några växelsånger som inlagts hade utmärkt verkan. I huvudsak voro sångnumren skickligt inkomponerade, endast på ett par ställen skulle man ha önskat mera relief, till exempel när det sjungs om Ullas blå kjol och yra dans, hade det kanske höjt stämningen, ifall Ulla ej suttit stilla i röd kjol. Mary Gräbers Ulla Winblad var blodfull och amper, man höll henne särskilt räkning för att hon talade så distinkt att hon överröstade larmet från människor och spårvagnar.

Samspelet var gott, och de enskilda prestationerna kunde förtjäna ett berömmande ord, ifall utrymmet skulle medgiva. Det låg stämning och välvilja i luften och kontakt mellan sångarna och publiken, vilken senare applåderade nästan varje sångnummer. Till sist framropades först skådespelarna och sedan författaren och blomsterkörden var allmän. Daniel Fallström, som gav det hela relief genom sitt minneskåseri i början, hyllades med en grädelin blombukett.

ALMA SÖDERHJELM.

BILLIGA TYSKA BÖCKER

Klassiker bundna i klotband 3:50 mot insändande av beloppet, per band sv. Kr. fritt i hemmet.
Goethe 4 band, Schiller 4 band, Heine 4 band, och andra. Inga enstaka band.
Vidare: romaner, verk, filosofi, teknik, kemi, lanthushållning o. s. v. Kataloger å specialsaker mot insändande av porto.
Vidare upplysningar från Versand-Buchhandlg. Turmberg-Verlag, Karlsruhe in Baden.

Crêpe Remo

synnerligen elegant och modernt klädningstyg, många färger, fr. 2.80 pr m. Orient, vacker men billig b:s-crepe, 1.95 p. m. Ylleusslin fr. 2.90, samt alla vår- och sommarnyheter.

Brunkebergs Manufaktur-Magasin STOCKHOLM

Begär prover till påseende franco.

Den svenska skulpturens mästare.

Hos Carl Milles i hans vackra hem.

Carl Milles. (Foto: Kaudern.)

Gustav Vasa-statyns skapare, den svenska bildhuggarkonstens mästare, professor Carl Milles fyller den 23 juni 50 år. Här meddelas några intryck från hans vackra hem och hans starka, utpräglade personlighet.

larinnan för att sedan vandra samman genom livet. Under de lyckliga år, som gått, har hon också fått Sverige kärt, om än hennes ögon lysa av glädje vid tanken på det besök, hon nu som varje sommar står i begrepp att göra i sitt vackra hemland.

»Särskilt tycker jag om svenskarna för att de äro så goda mot djuren», säger hon, och deras natursinne, deras förtjusning för blommor, det förstår jag dem i.»

Denna starka känsla för allt, som lever och lider, denna ömhjärtade godhet mot djur är också något, som hon delar med sin make. Ty bakom Carl Milles' geniala djurskulpturer ligga inte bara en kännarens grundliga studier, de äro alla sedda med den verkliga djurvännens blick för djurets själ och individualitet.

»Djurskulptur är vad jag från ungdomen helst sysslat med, berättar han, »och från början var det också min mening att helt ägna mig däråt».

En modern Franciskus har en av hans vänner kallat honom och när man ser honom pyssla med sina blommor eller leka med hunden Lord, hans trogna vän i sorg och glädje, förstår man jämförelsen. Det är något av den medeltida mystikerns allt be-segrande godhet över honom, kanske också något av barnets. Ty hos geniet dör barnet aldrig!

Som få förstår och älskar han barn och

Fru Olga Milles. (Foto: Kaudern.)

det är en sympati, som varmt besvaras av de barn i alla åldrar, som varit nog lyckliga att komma i beröring med honom. Samma impulsiva sympati har han för ungdom.

»Att vara professor vid Konstakademien är ingen sinekur», säger han, »men jag trivs gott med det arbetet tack vare dessa präktiga rara elever, jag har att göra med. Det enda jag kunde önska, vore att de betraktade mig mer som kamrat, mindre som lärare. Men den där professorsrespekten sitter djupt fast.»

På tal om barn och ungdom kan han inte nog betona, hur önskvärdt det vore, att alla som små finge lära sig spela.

»Att i smärtans som i lidandets stunder ha ett instrument att gripa till är oskattbart för varje människa», säger han. »Som liten pys var det min största önskan att få lära

mig spela fiol, och när jag en gång fått ihop 10 kr. — jag tjänade 1 kr. i veckan på en snickarverkstad — gick jag till en musikaffär och bad få köpa en fiol. Butikens ägarinna, en kvinna med hjärtat på rätta stället, gav mig då en 25-kronorsfiol. Men så blev jag skrämmd av min något häftige lärare och så blev det ingenting av med lektionerna. När jag en gång är borta, är det min dröm, att en musiker skulle bo på den här gården och i stilla helgdagskvällar låta tonernas flöde strömma över nejden.»

Varken skönhetsdrömmar eller kärle-

(Forts. sid. 673.)

HELGDAGENS HÖGHET VILAR över Carl Milles' hem liksom över hela hans personlighet. I det skönhetsrike han och hans hustru skapat sig till hem, tycks vardagen och yttervärlden långt borta. Högt och likväl skyddat ligger gården med utsikt över Värtavikens blå vatten och stadens konturer skymtande vid horisonten. Fontänen med sin kvinnogestalt, omgiven av fiskar, terrasserna, den ståtliga raden av kolonner, som man just håller på att förse med doriska kapitäl, avgjutningarna av mästarens egna verk, de två väldiga granitbälarna — huggna ur ett enda block — allt för tanken på någon antikens eller renessansens soliga skönhetsvärld. Så har hemmet bit för bit vuxit fram under hans och hans hustrus händer, medan konstnären, vad arkitekturen beträffar, samarbetat med sin bror, arkitekt Ewert Milles. Det är i denna fulländat sköna miljö Carl Milles skapat så många av de verk, som fört hans namn över världen. Eller kanske rättare han och hans hustru. Ty fru Olga Milles har inte endast själv stor talang som målarinna, hon är också sin makes trofasta kamrat i allt hans skapande. Blid och stilla gläder hon sig med honom åt skönheten i ett konstverk, åt en nyutslagen blomma eller de kvittrande sångfåglarna, som rett sitt bo i trädgårdshäcken.

Det var under bådas studieår i Paris, de först möttes, den svenske skulptören och den österrikiska må-

Från loggian.

Parti från gården och konstnärens "Triton".

Av alla bakpulver man sett sägs Tomtens vara numro ett

EN IDYLL I MARSTRAND

BLAND MINNEN AV GEIJER OCH VIKTOR RYDBERG.

EN STOR PORT ÖPPNAS OCH jag kommer in i ett gammal hus med slingrande gångar, där underliga portar gnälla på väldiga gångjärn och ge ifrån sig ljud, som icke tycktes tillhöra denna världen. Ännu en port, så över en gård, uppför en brant trappa och jag befinner mig i en trädgård skuggad av hundraåriga almar. Mitt i trädgården står en smärt gestalt. Aftonsolen lyser över bleknade drag, vilka en gång — jag tyckte mig se det som i blixtbelysning — ägt pastelens fina, bleka färger. Håret är ännu alldeles blont trots de åttio åren, benat över hjässan och sammanhållet baktill i ett nät påminnande om sextiotalets chignon.

Visserligen har hon uppnått den höga åldern av åttio år, men man har ingen förmimelse av detta.

Bertha Olbers är född i Marstrand och dotter till borgmästaren Carl Vincent Olbers och hans maka född Falk. Fadern borgmästare i Marstrand i många år var bror till Thekla Knös mor, Alida och liksom denna var hon av en avgjort ideell läggning.

Han älskade naturen med allt däruti och han dog vid 80 års ålder sittande i sin gungstol med dörrarna öppna ut till trädgården för att i det sista kunna se träden och blommorna, allt under det han sjöng:

Hemåt går min färd i dag.
"Ljud i skogen muntra visa

Vid de sista orden sjönk hans huvud tillbaka mot stolskarmen och han var död.

Det var han som inköpte det gamla sjuttonhundratals huset, vilket också efter honom fått namnet »Borgmästaregården». Efter hans död ärvdes huset av hans änka samt bägge döttrar. Den enda kvarlevande är numera doktorinnan Olán. Det är en släkt, som älskat lärdom och vetande, vilken i snart hundra år bebott det gamla huset. Ej underligt att det fått över sig detta obeskrivbara som följer med anor.

Många och stora rum äro fyllda med möbler av alla stilar, långa soffor med plats för ett halvt dussin personer åt gånge och vilka säkert, om de kunnat tala, vetat att berätta om mången glad pratstund. En hel del möbler hava en gång tillhört Alida och Thekla Knös. Så står

D:r och fru Olán i Borgmästaregårdens trädgård.

Doktor Olivus Olán är namnet på en man av den gamla stammen som jämte sin maka framlever en ålderdoms lugna och idylliska höst i Marstrand. D:r Olán som under 25 år varit läroverkslärare i Göteborg har i dagarna uppnått den höga åldern av 85 år men är förunderligt spänstig. En kulturellt förnämlig personlighet har han och hans maka stått i förbindelse med många av sin samtids främsta, varom denna lilla skildring vittnar.

i ett av rummen i den så kallade trädgårdsvåningen Theklas lilla björksekreter, vid vilken helt visst många av hennes dikter kommit till, samt i ett annat rum hennes sybord. Man ser att det är en pietetsfull hand, som vårdat dessa minnen och låtit dem få just den plats, där de passa bäst. Min värdinna för mig omkring och visar mig kärleksfullt allt. Framför bokskåpet, där böckerna stå i gammaldags band, stannar hon, öppnar glasdörrarna och ber mig se på böckerna. Jag tager ut några volymer och öppnar dem och mötes nästan överallt av egenhändiga dedikationer från Geijer, Atterbom och andra. Hon för mig vidare genom rummen ut på en stor vind

möblerad nästan som en konstnärstateljé med gamla kistor och sjalar. Borta i ena hörnet står ett vitmålat klaver. Det har en gång stått i de små Knösarnes hem i Uppsala och där ha Geijer, Lindblad och Josefson suttit mången gång och kanske diktade Gunnar Wennerberg för en kväll »Gondolieren» vilken han tillägnat Thekla.

Jag far smekande över de gulnade tangenterna, vilka nu endast framrolla ett sprött ljud och tänker på skildringen av de små Knösarnes hem i första delen av Solnedgången, där det talas om det vitmålade klaveret, över vilket Theklas gitarr hängde i ett ljusblått sidenband. Den anda av musik som vilade över det lilla Uppsalahemmet svävar även över den gamla borgmästaregården i Marstrand.

Efter middagen suttö vi ute i trädgården vid kaffet. Talet föll på Viktor Rydberg och doktor Olán sade: »Honom kände jag mycket väl. Vi voro bägge goda vänner med Sven Hedlund i Göteborg och där råkadades vi ofta. Viktor Rydberg hade det ganska smått på den tiden. Hans roman »Den siste Atenaren» infördes först som följetong i Handels- och Sjöfartstidningen. På Rydbergs fråga vad Hedlund tyckte om den, svarade denne:

»Romanen är nog bra men synes mig något djärv.»

Rydberg genmälde:

»Ja, man blir djärv, då man är hungrig.»

Sedermera ingick ju Rydberg ett förnöget gifte och behövde icke längre ha hungern som drivfjäder för att skriva.

Då jag den aftonen gick till ro uppe i det lilla gästrummet över vars långa soffa tvenne familjeporätt i ovala ramar blickade emot mig tyckte jag mig höra tystnadsens röster tala. Det var som om de gamla möblerna berättat för mig om lyckliga och harmoniska människor, vilka befolkade det gamla huset och skänkt sin välsignelse i arv till dem, som nu bodde här.

Och nu vet jag att Idyllen icke är död fast man måste ut på vägar och stigar för att finna den men bara vetskapen om att den lever, kan giva en mod att på nytt taga itu med livets kamp. VIVI HORN.

DAMERNAS DISKUSSIONSKLUBB

Våra chefer.

Stackars nedtryckta kontorist, vad jag förstår Er! Att efter 12 års tjänstgöring sitta med 200 kr. i mån. och höra, att det är för mycket, det går verkligen lite långt, — även om det just nu är aldrig så ont om kontorsplatser.

Men vems är felet? Kvinnornas eget! Ty vad är det annat än denna outrotliga brist på solidaritet hos flickor, som förlitande på ekonomiskt stöd hemifrån antaga platser med dagslång arbetstid mot en lön, som ingen med bästa vilja kan leva på, som orsakar denna eviga exploatering av kvinnlig arbetskraft, detta proletariät av s. k. intellektuellt arbetande kvinnor? Och ju anspråkslösare lönevillkor man begär, dess mindre uppskattad blir man! Åtminstone av gulascher — med och utan kapital — och alldeles särskilt av variationen intelligensgulasch.

Men vad hövligheten beträffar, är det väl den

minsta förlusten. Huvudsaken är att man själv är hövlig — ty ohövligheten är ingenting annat än bevis på kulturell undermålighet, ibland också på intellektuell och etisk sådan.

Tant från l'ancien régime.

Låt oss bilda en Mors fond!

Kärleken är ju det centrala i det, som vi innefatta uti begreppet moder. Den kärlek, vars väsensart och lycka är omsorgen för och vården av allt i detta livet, som är i behov av hjälp och stöd. Ur den vaknande medvetenheten av vad denna självförgätnhetens kärlek — den högsta och enda fullkomliga — betydelse och betyder för oss alla och envar har Mors dag blivit till.

Vem skulle då väl, mera än Mor, i djupet av sitt hjärta kunna känna det såsom en gåva, given henne själv, om vi på Mors dag — liksom ock vid andra

tillfällen, då vi hedra hennes namn och hennes gärning eller bringa dem i åminnelse — i mån av vår förmåga skänka vårt bidrag till en Mors fond. En fond, vars ändamål då bl. a. vore att bereda vila, landsvistelse och hem åt klena mödrar såväl som åt gamla och sjukliga personer. De av dem som själva önskade välja platsen för sin landsvistelse kunde då ur fonden erhålla rese- och underhållsbidrag härför. Mycket av lidande skulle genom denna fond kunna lindras, mycken misströstans bitterhet förbytas i en andligen styrkande livstro.

Om möjligt än rikare och skönare till sitt innehåll skulle på det sättet modersbegreppet bli, där det gav liv hos oss åt de samhörighetens tankar, som i Ungdomens Röda Kors ädelt mänskliga program så blivit formulerade: jag vill söka att hjälpa sjuka, gamla och nödställda.

Det skulle vara mycket glädjande, om den tanke

KJOL BLIR ELEGANT
KEMISKT TVÄTTAD
ELLER FÄRGAD HOS
ÖRGRYTE KEMISKA·GÖTEBORG

5%

järn innehåller
IDOZAN

fem gånger så stor järnhalt som andra liknande järnmediciner därför billigast vid användning

PÅ BARNBJUDNING HOS PRINSESSAN EUGENIE

MÅLARINNAN ELIN MOLIN BERÄTTAR FLICKMINNEN.

Elin Molin. Ungdoms-porträtt.

PROFESSOR MOLINS ARBETE MED Carl XII-statyn följdes med levande intresse av den stora allmänheten och avtäckningsdagen bidades med spänning, berättar konstnärens dotter, målarinnan Elin Molin. Opraktiskt nog hade man till invigningsdagen satt upp en läktare, som skyvde utsikten för stående åskådare, ett arrangemang, som väckte missnöje. Det bestämda ryktet viskade också om anskaffande av sprängämne, planerat upplopp etc. — naturligtvis utan fog. Dagen präglades av verklig högtidsstämmning och allt gick bra, om man undantar, att täckelset istället för att falla, fastnade i statyns sporrar. Men det lilla missödet avhjälpdes av en vig och rådjig elev, som klättrade upp och lösgjorde det. Det var en stor dag för oss barn, som fingo vara med.»

Professor Molin, som utfört så många porträttbyster av Carl XV, drottning Josefine och drottning Lovisa, hade ofta besök av de kungliga, isynnerhet av den konst-älskande monarken själv. »En tid,» berättar fröken Molin, »tog också prinsessan Eugenie lektioner i modellering för min far — bland annat utförde hon en staty av en

Målarinnan Elin Molin, dotter till professor Molin, berättar här några minnen från barnbjudningar på slottet och glada konstnärsfester hos professor August Malmström.

soldat på vakt — och under den tiden blevo mina syskon och jag då och då inbjudna till de små trevliga barnbjudningar hon var så road av att göra. Inga mödor skyvde hon för att roa oss. En gång hade hon i sin våning, vägg om vägg med slottskapellet ordnat både karusell och rutschbana för sina unga gäster. En annan gång hade hon på en ateniene lagt fram en mängd presenter till var och en. Vi skulle själva få välja, men blyga och tveksamma stodo vi där inför hyllans lockelser, och det blev ingen annan råd än att hon själv tog utdelningen om hand. Det var då hon räckte mig ett utsökt litet syskrin i pärlemor, som hon tyckte jag kunde behöva »vid mitt arbete med dockornas utstyrsel.»

Mera än dockorna intresserade mig emellertid min fars arbete och jag var inte litet stolt, när jag fick förtroendet att hjälpa honom modellera några detaljer till hans statyer. Vid 15 år gjorde jag på egen hand en statyett av Sapho, men hur det var, föredrog jag målningen och så blev jag elev hos professor August Malmström, som hade sina ateljéer i samma hus vid Näckströmgatan, där min mor och jag bodde i 51 år. Den mindre ateljén fingo mina systrar och jag samt några kamrater disponera. Ibland när det knackade på dörren till stora ateljén kom professorn intassande i sina filtofflor för att i tamburdörren, där han hade ett bra titthåll, se efter om det var en »guttaperkagubbe», d. v. s. någon som kunde misstänkas bli alltför tidsödande. Då förblev dörren stängd. Professorn var inte hemma. Och inte vi heller.

Elin Molin.

Augustdagen var årets stora glansdag, då professorns många vänner samlades för att fira honom. Harald Wieselgren höll då briljanta tal, lika briljant sekunderad av den som uppapperska fungerande portvaktsfrun, vars stora talang var att improvisera vers. Professor Axel Jungstedts glansnummer vid dessa fester bestod i en pantomim, illustrerande »ett fruntimmers bestyr med sin krusning». Realistiskt som det gjordes, väckte det allmän munterhet, vilken inte minskades av hans frus försäkring, att han lärt sig konststycket, innan de gifte sig. Dagen brukade vidare firas med lotte i på hastighetsteckningar, i vilka årets händelser passerade revy. En sådan föreställde t. ex. Carl XV faderligt läggande handen på den unge Strindbergs skuldra, sägande: »Detta är början, nästa gång får du mer.» Det gällde något stipendium eller dylik uppmantran som diktaren fått.

Sedan fortsatte jag ju studierna i Paris, men aldrig har jag varken där eller på andra håll varit med om sådana glada och roliga tillställningar som hos min gamle lärare professor Malmström.»

—n.

som här blivit framlagd, kunde tillvinna sig sympatier hos Eder ärade tidnings för humanistiska företag städe varmt intresserade läsekrets. Och om initiativet till fondens bildande kunde tagas av antingen Idun eller av de organisationer, vi förut äga, och som äro verkande i hithörande riktning, nämligen »De gamlas dag» och Blomsterfonden. Till välsignelse för mången skulle denna utvidgning av deras verksamhet vara.

Fredr. Anchert.

Vad är flirt?

Ja, så enkelt att beskriva som Observer i sin världsmannaklockhet tycks mena, tror jag inte den är. Då är det enklare att praktisera, om bara vilja och anlag finnas. Men att komma och vilja påstå att flirt och förälskelse inte höra ihop och bestyrka detta med jämförelser med latinare och anglosaxare, det är verkligen något starkt. För det är just vad det gör, det, och jag är säker på att tusentals unga flickor skulle säga detsamma, om de hade tid att skriva i tidningen och inte föredroge att ägna sig åt sin flirt och sin jazz. Börja inte nästan alla både hemliga och officiella förlovnings med flirt? Och vad skulle livet vara för oss unga, om vi inte hade flirten att hänge oss åt? Den innebär alla möjligheter, den kan sluta med ingenting, den kan leda till kärlekslycka, till giftermål, till befordran. Den varierar naturligtvis — det har Observer rätt i — men i alla sina variationer passar den oss och vi ha sannerligen ingen anledning att avundas fransmän och andra utlänningar deras kärlekshistorier, vi ha nog av våra egna.

Förälskad och flirtande 20-åring.

En vädjan från de små och stilla i landet.

Vi äro en obetydlig kugg — ytligt sett — i det stora samhällsmaskineriet, och vi påminnas därom så ofta att det liksom gått oss i blodet att vi måste vara stilla och ej gnissla i onödan. Vi göra det ej heller. Men ofta stiger det inom oss ett undrande: varför? Varför och hur länge skola vi fortfarande nödgas utstå ensamhetens tyngande tryck och oro varför skola vi vid hastigt påkommande sjukdom ej kunna erhålla nödig hjälp och varför skola vi sällan ernå vardagslivets krydda — ett mer eller mindre givande tankeutbyte med någon medmänniska? Vem i all världen kan det vara, som har det så illa ställt, hör jag någon undra. Jo, kära Ni, vi äro bara några hundra eller tusen s. k. småskollärarinnor. I en avkrok än här och än där på svenska landsbygden ha vi vårt lilla näste — men ofta helt ensamma. Visserligen bör man förlägga skolhusen nära andra människoboningar, och man bör vidtaga skyddsåtgärder för den ensamboende. — Men det fanns kanske ej tillräckligt stenig och dällig tomt så nära andra hus, och för resten är det »en så fredlig trakt» att det är då rakt ingen risk för en lärarinna att bo ensam.

Det är de avgörande skälen i vanliga fall, och så byggas skolhus än i dag så gott som helt avskilda från yttervärlden.

Och så sätter den stackars lärarinna där ensam och isolerad och samlar en massa tankar, som ej finna något avlopp. Så länge hon är ung, kan hon cykla eller gå omkring och så skaffa sig omväxling och förströelse, men åren rulla fort och snart räcka de hårt anlidade krafterna ej till för några längre färder. Hon blir så egen och besyn-

nerlig, heter det. Undra på det. Hon får bara ge och ge och sällan ta emot. Jo, möjligen lite klander då och då — och detta gör ej tillvaron ljusare för den ensamma. Men vart vill jag då hän med denna jereemiad? Kort och gott: jag vill ha en effektiv lag, som absolut förbjuder byggandet av skolhus med bostad endast för en lärarinna. Och jag har tänkt mig, att det vore något så lämpligt för våra medsystrar i riksdagen, att slå ett slag för vår räkning. Många skulle bli djupt tacksamma för den hjälpen.

En av dem.

Tala och skriv svenska!

Hur ofta händer det inte, att man i våra egna svenska tidningar finner artiklar, så fulla av främmande ord och uttryck, att man nära nog måste beväpna sig med lexikon för att kunna begripa dem? Gång efter annan få vi av våra skalders höra stolta och vackra ord om »det språk, som blev vårt, om vår andas stämma i världen», men likafullt envisas folk att i tal och skrift snobba med mer eller mindre bristfällig kunskap i utländska språk. Särskilt gäller detta pressen.

»En mediäker begåvning», »en plausibel förevändning», »en elegant turnering», låter naturligtvis mer »soignerat» än en medelmåtta, en sannolik förevändning, en välformad sats.

Eller är det bara en ovana, en tankelättja, som blivit så ingrodd, att man bara går på att tänka på det?

I så fall — och även i förra fallet — borde vi inte lära oss älska vårt eget språk och skatta det så högt, att vi använda det utan främmande krimskrams både i helg och söcken?

En ropandes röst i öknen.

EKSTRÖMS VANILIN SOCKER

IDUNS PORTRÄTTGALLERI

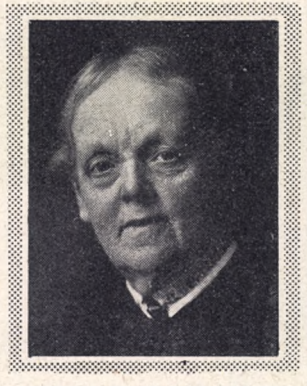
OTTILIANA von HOMEYER.
F. frih. Löwen, Sthlm. Änka efter godsägaren C. F. L. von Homeyer.
95 år den 18 juni.

AMALIA HAMILTON.
F. Röhss, Hjelsäter, Blomberg. Änka efter godsägaren, greve W. Gilbert Hamilton.
80 år den 10 juni.

LOUISE BROGREN.
F. Petersson, Linköping. Änka efter kyrkoherden Jon Brogren, Bankekind.
80 år den 15 juni.

EMELIE ÖSTRAND.
F. Schürer von Waldheim, Sthlm. Änka efter ingenjören J. N. Östrand, Hälsingborg.
75 år den 14 juni.

MARIA MÖLLER.
F. Gabrieli, Malmö. Änka efter auditören och rådmannen Hjalmar Möller.
70 år den 17 juni.

MARIA HELLSTRÖM.
F. Strömbom, Hjulstad, Malmö. Måka till kontraktsprosten, kyrkoherden i Hjulstad, F. G. Hellström.
65 år den 13 juni.

IDA KOCKUM.
Fröken, Rosengård, Malmö. Dotter till godsägaren Peter Kockum och hans maka f. Bergh.
65 år den 13 juni.

THORA REUTERSWÅRD.
Fröken, Hälsingborg. F. d. föreståndarinna för Vanföreställan i Hälsingborg.
65 år den 13 juni.

SIGNE HULTMAN.
F. Ohlson, Hudiksvall. Änka efter komministern Ernst Hultman. Ledarinna av sjömansvården.
60 år den 14 juni.

EWY HALLBÄCK.
F. Rosentwist, Malmö. Änka efter konsult Johan Hallbäck.
60 år den 18 juni.

MÄRTHA FAXÉ.
F. Geijer, Ystad. Måka till v. häradshövdingen och rådmannen Gustaf Faxé.
55 år den 10 juni.

ELSA RYDBERG.
F. Toll, Malmö. Måka till apotekaren Richard Rydberg, Malmö.
55 år den 10 juni.

ANNA WALLÉN.
F. Blombergsson, Ovanåker. Måka till kyrkoherden A. J. Wallén.
55 år den 18 juni.

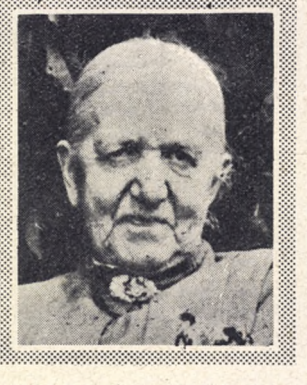
STINA SACK.
F. grev. Rudenschöld, Bergshammar, Strängnäs. Måka till godsägaren, frih. Carl Sack.
50 år den 8 juni.

CLARA LUNDBERG.
F. Malmgren, Glimåkra. Måka till kyrkoherden i Glimåkra, Torsten Lundberg.
50 år den 15 juni.

MARIA REIMERS †.
F. Bratt, Göteborg. Änka efter godsägaren A. J. Reimers.
* 1834. † den 8 maj.

LOUISE von FEILITZEN †.
F. von Feilitzen, Djursholms Ösby. Änka efter överdirektören C. M. von Feilitzen.
* 1845, † den 8 maj.

AUGUSTA FOCK †.
F. Wettercrantz, Uppsala. Änka efter ombudsmannen, f. d. bruksförvaltaren Carl Fock.
* 1845, † den 9 maj.

BERTHA STALHANE †.
F. Schale, Sthlm. Änka efter överstelöjtnant E. H. E. Stalhane.
* 1849, † den 20 maj.

IDA LUNDGREN †.
Fröken, Finspång. Telegrafkommissarie.
* 1874, † den 10 maj.

Rena fönster,

spiegelblanka och skinande, med ett minimum av det vanliga arbetet, se där resultatet om Ni använder det världsberömda fönsterputsmedlet

Bon Ami

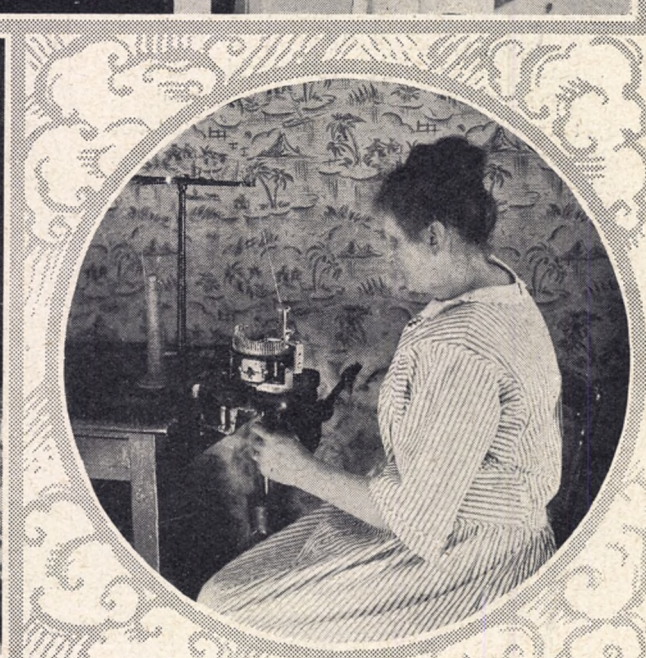
Pris 40 öre

HUSMÖDRAR VÄRDA DUBBEL HONNÖR

HUR DE BLINDA KVINNORNA SKÖTA SINA HEM OCH BEUNDRANSVÄRT INRÄTTA SIN TILLVARO.

Överst t. v.: "Kaffetären den bästa är — — —." — T. h.: En blind husmor sysselsatt med matlagning i sitt kök; observera kopparbunkarna och kopparkastrullerna. — Under fr. v.: Mamma flätar en stolsits av rotting och Inga-Britt gör henne sällskap. "Karlson", som lille Harry kallas av grannarna, undrar nog vad fotografen är för en underlig figur. Medan ärterna koka i köket stickar husmodern ett par strumpor.

— JA, DET ÄR JU SÅ SNYGGT MED koppar, men den är svår att hålla blank och fin.

— Lite mörkt är det här på nedre botten, men jag trivs utmärkt ändå.

— Nu är det så trevligt här, se'n vi fingo nyreparerat och nya gardiner ha vi skaffat oss.

— Pojken är så duktig nu, att det är en fröjd åt det. I vintras hade han sin svåra operation — i sista minuten kommo vi upp till sjukhuset, där jag var med honom hela tiden.

— På en timme stickar jag ett par strumpor, så fanns det bara avsättning stor nog...

— Jag skrev just ett brev till mina föräldrar i går, att vi komma på Johns semester.

*

Det är bara små avsnitt ur några samtal med — ja, det hör man genast — husmödrar. De vanliga husmoderliga omsorgerna, hushållet, maten, möblerna, tapeterna, barnen. Men husmödrarna det är

fråga om äro icke alldeles vanliga, varken ur den ena eller andra synpunkten. Deras duktighet är långt över de flesta husmödrars vanliga, men därtill kommer att de blivit starkt handikappade i livets konkurrens — de äro blinda. —

För oss som ha ögonens ljus förefaller blindheten som kanske det värsta vilket kan drabba en människa. Hur tungt det ständiga mörkret är att bära, ja, där förstummas våra reflektioner och vi kunna endast ödmjukt och hjälplöst tuga inför det okända. Men om vi stifta bekantskap med de blinda, med deras liv och arbete, då har man ingen varken anledning eller lust att tuga. Man ville i stället kunna ropa högt, så det hördes i varje vrå av landet, så att det grepe tag i varenda människa. Det är ett nyttigt nyp i själen att höra om de blinda, hur de inrätta sitt liv och hur de fylla sin plats i samhället. De äga så mycket som vi aldrig bry oss om att nå, de ha i gengäld för vad de förlorat ur tillvaron letat fram så många glädjekällor, som vi aldrig göra oss tid att ösa ur.

Jag åtföljde en dag fru Julia av Burén, en av de outtröttligt hjälpsamma och styrande i den svenska blindrörelsen, då hon gjorde några visiter i en del blindfamiljer här i staden. Vi ville framförallt träffa några husmödrar.

Vi ringa på en dörr. Bestämt och prompt öppnas den av husets fru, som skiner upp då hon får höra fru Buréns röst. Hon ber oss stiga på och vi träda in i en liten solflödande tvårumsvåning. Vita nystärkta gardiner fladdra för fönstren och en mängd blommor trivas utmärkt i solen. Trevliga tapeter på väggarna, tavlor, fotografier och klocka, på skrivbordet en stor packe blindskrifter. Allt är så putsat och fint och pryddigt i det lilla hemmet, ja, man skulle inte finna många lika behagliga var som helst i staden. Mannen, också blind, är på verkstaden — han har arbete på de blindas borstbinderiverkstad — men väntas strax hem till lunch. Hans hustru sköter om hemmet, men är dessutom föreståndarinna för ett hantverks-

(Forts. sid. 672.)

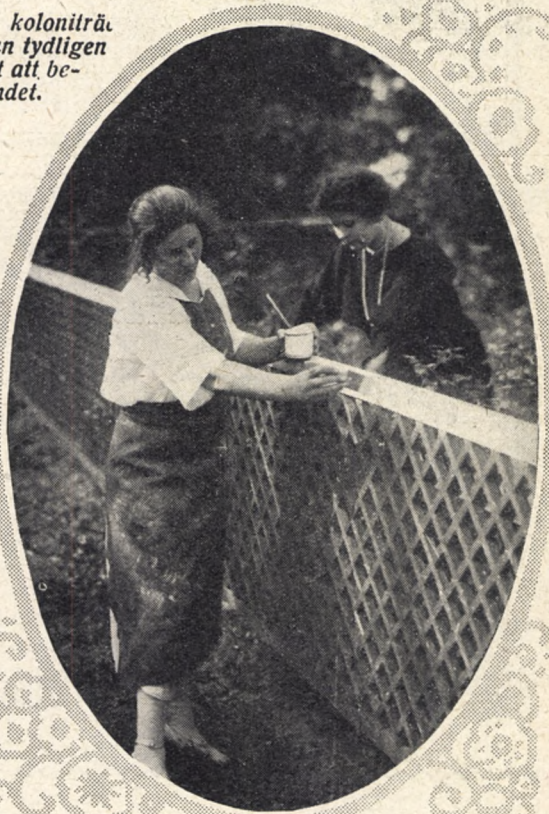
VAR OCH EN SITT EGET SOMMARNÖJE

Har man inte råd att hålla villa och lustjakt kan man med enklare medel ändå njuta av sommaren såsom nedanstående bilder visa.

"Litet bo jag sätta vill." Här är det gjort på en ö i Stockholms omgivning där tältet står uppslaget för hela sommaren. Familjen trivs utmärkt i sin provisoriska bostad.

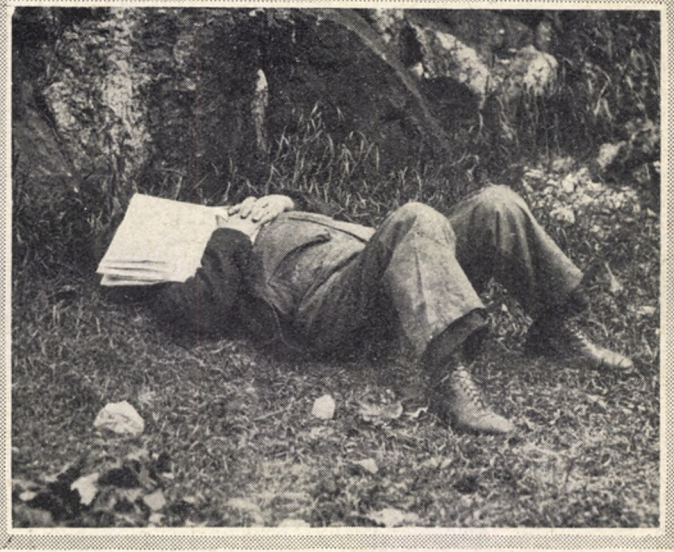
"Garden-party" i koloniträdgården där värdinnan tydligen har något intressant att berätta för främmandet.

Köksvrån invid kolonistugan tas flitigt i anspråk.

Staketet till den lilla koloniträdgården får sin behövliga uppsnygning så att det skall lysa riktigt inbjudande.

Husmoderliga bestyr i det fria.

En vacker tavla från Bergsprängargränd på Söder med sin frodiga trädgård och en skymt av sjön i bakgrunden.

Siesta i Södra bergen. Man slumrar tydligen tryggt i pressens hägn.

Långsja

TVÅL
SKYDDAR, RENAR
OCH BEVARAR HYN

DENNA TVÅL
innehåller ingredienser
som sedan långa tider va-
rit kända som utmärkta
hudmedel.

GAHNS
KUNGL. HOVLEV.
UPSALA

A·B·PER
PERSSENS
STICKMASKINER
överglänsa
alla andra fabrikat.

Svenskt arbete. Svenskt material.
30 års erfarenhet. 20 års garanti.
Säljas på bekväma avbetaln.-villkor till sänkta priser.

A·B·PER PERSSENS VÄF- och STICKMASKIN
Fack 517. Stockholm 1.

En nyhet

av intresse för hus-
mödrarna är den
svenska matoljan

Reymersholms Kronolja

Den är framställd av de yppersta vegetabilier och därför synnerligen ren och välsmakande. Efter ingående prov i hundratals svenska kök har oljan befunnits likvärdig med de finaste utländska matoljor. Samtidigt är vår olja betydligt billigare än dessa, den försäljes i 1-liters bleckburkar till ett pris av

2 kronor per burk.

Övertyga Eder genom ett prov om att såser och sallader erhålla en särskild bouquet genom tillredning med vår olja! Den erhålles hos alla välsorterade speccerihandlare eller direkt från

REYMERSHOLMS GAMLA INDUSTRI A·B.
HÅLSINGBORG

Skisser från kontinenten.

(Forts. fr. sid. 659.)

— Du ska väl för attan inte spela ut med en niblick heller, hojtade han, när vi möttes på en fyrkantig upphöjning med två underligt formade lådor på ömse sidor.

— Nej, visst. Ha, ha, så lustigt att jag fick just den i hand. Men du förstår...

Skam till sägandes hade jag glömt både vad de olika klubborna hette och vad de användes till. Att den här slevformade apparaten inte var den rätta, framgick emellertid med all tydlighet av Gastons något irriterade tonfall. Plötsligt kom jag ihåg att det var med den man fiskade upp en boll, som fallit i en grop eller något annat rac-kartyg.

— Se här, tag min driver. Spela rakt mot den vita pinnen därborta till vänster om trädet, men sätt skruv på bollen åt höger, för marken sluttar i närheten av ettan. Det är 237 yards till hålet, så du kan klämma i hur mycket som helst. Bogey fyra. Sätt igång.

En liten gosse störtade fram med händerna fulla av våt sand, böjde ödmjukt knä vid mina fötter och började ivrigt baka en konstfärdig pyramid av den brunröda materian, på vars topp han slutligen med otrolig omsorg placerade en vit boll. Under tiden grävde jag i mitt minne för att erhålla en nöjaktig förklaring på ordet bogey, men fann ingen. Ämnade just fråga Gaston om det var en klubba eller ett hål när han utbrast:

— Nå, blir det inget av i dag? Här är fler, som väntar på att spela ut! Allons!

Från sandkakan lyftes min grubblande blick och iakttog med förfäran fyra snörflande pipor i fyra skarpskurna ansikten, vilka med intresse tycktes följa mina förehavanden. Då kände jag plötsligt en retsam ångest sammanpressa mitt bröst och ångrade bittert att jag låtit högfärdsdjävulen bemäktiga sig min person. Men det var så dags nu. Utan att åtminstone ha gjort ett försök kunde jag inte med bibehållen krigs-ära lämna det upphöjda podiet.

Med bister min samt fast besluten att i nästa ögonblick råka bollen med ett mördande slag, vaggade jag några gånger fram och tillbaka med överkroppen, skiftade fotställning, tog ögonmärke på den vita pinnen, mättade med klubban såsom tränade spelare bruka göra och höjde den därefter till slag. Hela naturen tycktes hålla andan i spänning över vad som närmast skulle inträffa, och de fyra slättrakade ansiktena stirrade som klumpigt utförda träsnitt på den runda tingesten vid mina fötter. Själv höll jag för säkerhets skull också andan, blundade och dängde med förtvivlans mod till för kung och fosterland. Klubban beskrev en vinande båge och hamnade efter alla konstens regler i en ställning, som pekade snett upp från vänstra axeln. Det var

Iduns byrå och expedition,
Mästersamuelsgatan 45, Stockholm.

Redaktionen: .... Kl. 9—5 | Expeditionen: ... kl. 9—5
Riks 8660 — Norr 9803 | Norr 1602 — Norr 6147
Red. B. Carlsson kl. 1—3 | Annonkontoret: kl. 9—5
Riks 8660 — Norr 402 | Riks 1646 — Norr 6147

Iduns annonspris:
Pr millimeter enkel spalt:
35 öre efter text. 40 öre | Utländska annonser:
å textside. Bestämd plats 45 öre efter texten, 50 öre
20 % förhöjning. Led. pl. å textside, 20 % förhöjn.
och Platssökande 25 öre. | för särskilt begärd plats.

Iduns prenumerationspris:

Idun uppl. A.	Idun uppl. B.
Helt år ..... 15:—	Helt år 17: 50
Halvt år ..... 8:—	Halvt år ..... 9:—
Kvartal 4: 25	Kvartal 4: 75

- Steinway & Sons -
Lundholms
Pianomagasin

Stockholm
Jakobsbergsgatan 39
Göteborg   Malmö

Den som föredrager smärt, slank figur

i stället för en tung, fet kropp, dricker som morgondryck och vid måltiden, ett glas av den välsmakande, pärlande drycken Exogen. Pris pr helburk kr. 2,50. (Motsv. c:a 50 dricksglas Exogen-vatten.) Säljes på Apotek och i Kemikalieaffärer.

Finns Exogen ej på Eder ort, exp. två brukar fraktfritt mot postförskott från

EXOGEN MANUFACTURING,
— Stockholm —

HUSQUARNA

de enda svenska.

Springmadrasser

för alla ligg- o. sittplatser.

Bildynor - Stålmöbler

Bord, Stolar och Taburetter. Försäljes genom her- rar Järn- och Möbelhandl. eller direkt från fabriken. Landets äldsta fabrik i branschen. Illustrer. priskurant franco.

SKAND. SÅNGRESÅRFABRIKEN
Tel. 344. KARLSTAD. Tel. 344.

Färga Ullgarn och Yllestrumpor

med

Härvans Specialsvart

Denna färg gör godset absolut tvättäkta och färgar ej av sig på fötterna.

A. W. Herdins Färgverk
Falun.

PHOSPHO-ENERGON-PILLER

Förordas av läkare vid all- män svaghet, nervositet, över- ansträngning och sömnlöshet.

SALIAS ENDAST I APOTEK

Ingen klagan

om man uppfriskar blodet, rensar magen och tarmar från osunda rester och utdriver urinsyran från kroppen, varmed man undanrödjer roten och grundorsaken till illamående och många sjukdomar.

Denna för hela organismen välgörande process erhålles genom att använda.

Fruksalt-Samarin

Det bringar vigör och ger hälsa. Pris pr fl. 2.50 som räcker till 50 glas Samarin hälsövatten. Säljes å apotek, i Drog-, Kemikalieaffärer m. fl. ställen.

Cederroths Tekn. Fabrik, Sthlm

DSF Nyheter

i Kragar, Västar o. Plisséer! Spetsdukar i stort urval.
DE FÖRENADE SPETSFABRIKERNAS FÖRSÄLJNINGSLOKAL,
Greftevegatan 13 (Hörnbutiken)

Strumpstoppning med maskin.

En nyuppfunnen billig och praktisk hastighetsstoppare som envar bör förskaffa sig.

En firma i Malmö har nyligen utsläppt i marknaden en liten praktisk apparat, benämnd "Stickstrumpan", för stoppning av strumpor, trikkåvaror, linne och vävnader av alla slag.

"Stickstrumpan" är genom sitt kvalitetsarbete en för varje hushåll oumbärlig, praktisk o. oöverträfflig artikel.

Under det att förr stoppning av strumpor och uppbyggnad av linne ofta för husmodern var ett mödosamt och besvärligt arbete, blir det numera med hjälp av hastighetsstopparen "Stickstrumpan" ett rent nöje. Det arbete, som förr tog timal i anspråk, utträtas med hjälp av "Stickstrumpan" på några få minuter. Handhavandet av apparaten är så lekande lätt att var och en genast kan påbörja att arbeta med densamma. Varje litet barn, ja, t. o. m. personer med svaga ögon äro i stånd att med hjälp av "Stickstrumpan" utföra det finaste arbete. Apparaten fördelar och den tidsbesparing som uppnås genom användandet av densamma kan icke nog framhållas. Den med apparaten utförda, regelbundna vävningen kan omöjligt jämföras med ett för hand utfört arbete. Det besvärliga och tidsödande handarbetet bortfaller om Ni använder Eder av "Stickstrumpan". Hastighetsstopparen "Stickstrumpan" ägnar sig för all slags stoppning, från finaste linne till de grövsta yllestrumpor. Gammalt upprepgarn kan användas lika gott som nytt.

"Stickstrumpan" inbesparar tid, arbete och pengar och bör ej saknas i något hem.

Apparaten, väl emballerad och försedd med påbörjat provarbete samt utförlig bruksanvisning, erhålles för det billiga priset av kronor 3:90 plus frakt, och råda vi envar som ännu ej förskaffat sig densamma att genast tillskrivna fabrikanten. Adressen är endast Sydsvenska Maskinimporten, Avd. 12, Malmö.

Firman antager även agenter å alla platser mot hög provision och fast lön. (Annons.)

ett riktigt vackert slag och jag kände hur jag på pricken måste ha liknat fotografien av någon engelsk världsmästare i The Tatler, sedan han utfört sin berömda sving. Min blick sökte segervisst efter bollen i riktning mot första hålet, men på grund av det bländande solljuset var den omöjlig att upptäcka.

Vad fnissa de förbaskade pojarna åt, undrade jag och vände mig om. Fyra grinollar stodo med händerna för munnen, medan Gaston vänligt men en smula medlidamt log sitt trofasta leende. Litet längre bort bolmade fyra pipor ur lika många orörliga ansikten, till vilka hörde fyra storrutiga kavajer och åtta byxben i säckfason. På sin välformade sandpyramid låg fortfarande den vita bollen och tycktes hänskratta. Sällan har en sfärisk kautschukklump sett mer oberörd ut.

— Det går väl bättre nästa gång, nickade Gaston uppmuntrande.

Jag beslöt att hämnas på den lömska bollen och lade i slaget min av vrede och förödmjukelse fördubblade kraft. Det blev samma resultat. Det kändes precis som när man måttar en örfil mot någon lymmel men missar på grund av att denne snabbt böjer sig undan. Jag kunde ha svurit på att bollen nickat till alldeles på samma sätt just som klubban ven över dess illmariga huvud.

— Låt bli att titta på utsikten, snöflade det första pip-ansiktet hövligt men bestämt.

— Tag inte blicken från bollen, kom det från nästa.

— Bry er inte alls om bollen utan låtsas som den inte fanns, rådde det tredje.

— Koncentrera hela er viljekraft på att träffa den, avslutade den fjärde instruktionen.

Det senare sårade mig verkligen en smula eftersom jag inte tänkt på något annat under de sista fem minuterna, varför jag gav mannen ett mördande ögonkast, vilket emellertid inte tycktes bekomma honom det ringaste.

Hur det var råkade äntligen klubban sitt mål, och den förhatliga tingesten fann för gott att ge sig i väg i 45° vinkel mot den tilltänkta riktningen, varefter den gömde sig i en buske. På så sätt började de nio hållens martyrium, vilket småningom formade sig till en sannskyldig via dolorosa.

Att närmare ingå på dess många snedslagna förhoppningar och beständigt lika hänfullt grinande gummikula vore som att bläddra i ett gammalt legendarium. Må det vara nog sagt att slagen ömsom träffade tomma luften, ömsom bergets skrovliga yta och endast undantagsvis där de skulle. Med tillhjälp av de många olika instrumenten samt eggad av Gastons spydiga anmärkningar eller medömkande råd fullbordade jag äntligen rondan och lyckades t. o. m. vid sista hålet prestera ett ej alldeles föraktligt spel, som i någon mån dämpade pojkarernas fnissningar och åtminstone nödtorftigt reparerade den skamfilade äran. Till utgångspunkten kom jag med trasig mashie och en boll, som med sina ärr mest av allt liknade ett huvud i miniatyrformat av en tysk student efter en serie lyckligt överständna mensurer. Att min rådbråkade kropp verkligen kändes som om den legat på halster, förtegg jag visligen.

När vi en stund senare rullade nedför den halsbrytande vägen i Gastons stora lyxibil, sade han:

— Du har verkligen anlag för golf. Men det är ett svårt spel.

— Det vill synas så, muttrade jag och försökte klämma in mig i hörnan för att få bättre stöd för den värkande ryggen, en fördömt svår och lömsk uppfinning. Man

Varför tvättar Ni?

Löjlig fråga! Naturligtvis för att få kläderna rena, svarar Ni.

Jo visst! Men när man ser hur en del personer ännu i våra dagar behandla tvätten med rotborste och tvättbräda — för att inte tala om skarp lut och andra förkastliga tvättmedel — ja, då skulle man förr tro att de försökte "göra slut" på linneförrådet snarast möjligt! När vi nu fråga:

Hur tvättar Ni?

så kanske Ni finner frågan mera på sin plats. Hör Ni till de lyckliga husmödrar som redan insett den oerhörda betydelsen av ett så enastående tvättmedel som *Vita Tvättbjörn*? Då är Ni att gratulera, ty Tvättbjörnsmetoden är lika förbluffande enkel, som den är effektiv och välgörande för kläderna. Så här går det till: *Blötläggning över natten i Tvättbjörnslösning* — en stunds kokning på morgonen i samma eller ny lösning, sedan man först sett igenom tvätten och lätt gnuggat de hårdast smutsade ställena, såsom ärmlinningar o. d., — därefter kraftig sköljning i flera vatten — och allt är klart!

Behandlar Ni kläderna på det sättet, då blir tvätt dagen en glädjedag och storbyk ett nöje. Hundratusentals husmödrar kunna inte tänka sig tvätten utan

Vita Tvättbjörn

nutidens förnämsta tvättmedel.

Lättskött
 så att ett barn kan handhava den, är utombordsmotorn Archimedes. Den nya för-gasaren, som även kan in-sättas på äldre motorer, ökar i hög grad motoreffekten.
 Pris
 Kr. 475:—

Archimedes
 A.-B. ARCHIMEDES
 Stockholm - Sundbyberg.

Medtag en kamera på Edert sommarnöje

En god kamera tillför-säkrar Ni Eder genom att tillse att den modell Ni väljer bär namnet

CONTESSA-NETTEL

Kameror av detta väl-kända fabrikat kunna erhållas i varje väl-sorterad fotografiaffär.

Svenska specialbroschyrer erhållas från A.-B. Jotes, Stockholm.

SOM MAN RÄDDAR FÅR MAN LIGGA

DUNTÄCKEN MADRASSER
 göra sängkammaren till ett Paradis

J. Svensson & Bourghardt
 GÖTEBORG
 Täckfabrik Fjäderränseri

AKTA SPETSAR

alla slag till billiga priser i Teneriffa Magasinet, 5 Biblioteksg.

PHOENIX STRUMPOR

Vad hållbarhet

och elegans beträffar äro Phoenix silke- o. merciserade strumpor de bästa.

Gör ett försök och Ni kommer alltid att använda

PHOENIX

Engrosförsäljning:

OWESEN & C:o, F. WISLÖFF
 Kungstensg. 3 - STOCKHOLM.

Piska

och Renovera MATTORNA vid Saltsjöbadens Kem. Tvätt.

FLORA GEFLE
 FLORODOL
 TVÅL
 GÖR HIN FRISK OCH VACKER
 KUNGL. HOFLEVERANTÖR

skulle nästan kunna tro att dess skenbart enkla och oskyldiga utseende var gjort med flit för att lura folk.

Solen sken, Medelhavet blånade, den stora fullriggaren föreföll att sväva som ett luftskepp i etern. Jag tänkte: vad jorden ändå är mycket skönare utan golfbanor och illmariga gummibollar. Allra skönast när den får vara som Vår Herre skapat den.

Chewe

**Husmödrar värda dubbel
 honnör.**

(Forts. fr. sid. 668.)

hem för blinda kvinnor, där hon tjänstgör några timmar om dagen. Alltså så modernt som möjligt — husmor och dock förvärvs-arbetande. Blindheten hindrar inte denna kvinna att fylla en gärning som vilken som helst annan kvinna under sina lyckligare omständigheter skulle yvas över. Ledigt och obehindrat rör hon sig omkring i staden, fermt och exemplariskt sköter hon sitt lilla hem, lagar mat, städar, syr, med livligt intresse och vakenhet deltar hon i blind-rörelsen och till hemmets goda ekonomi bidrar hon genom sin föreståndarinnessla vid hemmet. Och allt hennes arbete är dock mångdubbelt omständligare än motsvarande prestation av hennes seende med-syster. Hon står sig gott i konkurrensen med denna för att inte tala om hur mycket hon överflyglar henne i förnöjsamhet, gott hu-mör och självbehärskning, egenskaper, som i påfallande grad utmärka de blinda, så snart de funnit en nyttig plats i livet. Man grundligt skäms inför deras levnadskonst, man nästan avundas dem — — —

Nästa hem — åter en liten nätt 2-rumsvä-ning med samma minutiösa ordning — för-utom att den blinda husmodern har sin stolthet i att hålla hemmet pyntat och fejt är hon tvingad till ordningsamhet, var sak måste stå på sin bestämda plats för att hon skall kunna orientera sig. Här är husets fru en ung kvinna, som från en ensam barn-dom i osympatisk omgivning arbetat sig fram till en aktad ställning, blivit gift med en duktig man och nu fått sitt eget hem, där en liten söt och pigg dotter med de klaraste, friskaste ögon stultar omkring. Lilla Inga-Britt är sin mammans stolthet — »jag vill då se till att hon får en ljusare barndom än jag haft,» säger hon. Och hon arbetar ivrigt för detta beslut. Fastän hon har en besvärlig förlamning i sina armar sysselsätter hon sig på lediga stunder med rottingflätning; ett helt lager stolar från för-näma stockholmshem stå och vänta i hene-s rum på omklädsel. Hos en annan hus-mor, som vi också hälsa på, är det strump-stickning på de behändiga stickmaskinerna, som uppfyller de lediga stunderna. Inte en enda av de blinda husmödrar vi besök-te saknade sin extra sysselsättning av detta slag. Möjligtvis endast den unga mor, vars både dagar och nätter ännu en tid framåt var upptagen av hennes lilla baby och som trots en fotskada förnöjd och strålande log mot hela världen och endast kände bekym-mer för att hon inte hann med att sköta hemmet som hon brukade. Vilken kraft förlänade henne all denna lyckokänsla?

När man möter dessa blinda, talar med dem och får en liten inblick i deras värld, då liksom glömmen man att de äro annor-lunda än vi. Detta är också vad de blinda vilja. De ha inrättat sin tillvaro precis som alla andra, de vilja fylla sin plats i sam-

Vår skoavdelning

har ett synnerligen rikhaltigt urval av nyheter i

Vita Tygskor

för Damer och Herrar.

Nedan några exempel på trev-liga och prisvärda modeller.

Alice. Dam-, strand- och segel-pumps med galoschering och gummisula ..... Kr. 6.50

Betty. Damsleifsko med ga-loschering o. gummisula Kr. 6.50

Gun. Dam-sleifsko av vit poplin med prima lädersula och läderklack ..... Kr. 7.25

Maj. Dam-sleifsko med sydd gummisula ..... Kr. 7.50

Britt. Dam-sleifsko av vit poplin, med klädd klack Kr. 9.50

Inga. Dam-snörsko, promenad-el-ler segelsko, med sydd gummisula ..... Kr. 8.—

»Bris.» Herr-, strand- och segel-sko med gummisula och galoschering ..... Kr. 8.—

»Speed.» Herr-, strand- och segel-sko med sydd gummisula ..... Kr. 9.—

»Walk-over.» Herr-tygsko med rågummisula ... Kr. 9.—

»Game.» Herr-tennissko med rå-gummisula och isolerings-sula av läder ..... Kr. 16.—

Paul U. Bergströms

74-78 Drottninggatan 74-78
 STOCKHOLM

BAYER

Det bekanta smärstillande medlet **Aspirin-Tabletter Bayer.** Endast de äkta tabletterna med bandarol och garantimärke böra användas vid förkylningssjukdomar, influensa, huvudvärk och tandvärk. Erhålls på alla apotek.

Hoffmann's Pianino

Det ledande svenska kvalitetsmärket

**Malmskillnadsgatan 25 B
STOCKHOLM**

Nedsatta priser. Goda avbet.-villkor.

Lucks

"Aprikos-ask"

Aprikos & Reine Claude-marmelad samt fina nyheter i choklad och nougat.

800 gram netto.

Kr. 6:—.

Fraktfritt.

PERCY F. LUCK & Co.

Fråga: Kan Idun upplysa mig om, vart en landsortsbo på besök i Stockholm skall vända sig för att få läsa landsortstidningar, utländska dito o. s. v.?

Svar: Vi anbefalla Café Cosmopolite, Vasagatan 5, som håller ett 50-tal in- och utländska tidningar. Dessutom hemtrevliga lokaler och moderata priser. (Annons.)

"Ni skall grundligt stärka Eder nerver och giva dem näring, tag därför regelbundet under en månads tid

Styrke- och nervnäringsmedlet

Sanatogen

som är prövat och skriftligt rekommenderat av över 24,000 framstående läkare".

Sanatogen som består av renaste mjölkäggrvita och fosfor tillför organismen ett reservförråd av kraft, varvid varje lör stor förbrukning av de befintliga kropps- och nervkrafterna ersättes.

Erhålls på alla apotek, i färg- & kemikalieaffärer.

Ett prov och utförlig broschyr om Sanatogen som stärkande medel för nervlidande, för kvinnor och barn, vid bleksot och blodbrist, tuberkulos, mag- och tarmsjukdomar, sockersjuka, allmän klenhet m. m., sändes på begäran gratis och franko till var och en.

Ifyll och insänd bifogade kupong till Aktiebolaget Sanatogen, Kungsgat. 59, Stockholm.

Sänd mig gratis och franko:

1) Sanatogen-prov
2) Broschyr om Sanatogen

Namn .....

Titel .....

Adress .....

hället och göra det på ett sätt, som kräver vår ödmjuka beundran. De klaga inte över sin lott och vilja inte bli beklagade. Men deras strävan och möda behöver stöd och ett bättre sådant kan icke ges än att uppmuntra de blindas arbete, köpa de av dem så skickligt och omsorgsfullt tillverkade varorna, såsom korgarbeten, rottingarbeten, trikaarbeten o. s. v. Men hur lätt glömma vi icke detta och hur tanklösa äro vi icke ofta i vår välmenande varmhjärtighet för dem som icke ha samma naturliga förutsättningar som vi att slå sig fram i livet?

EBE.

Den svenska skulpturens mästare.

(Forts. fr. sid. 663.)

ken till naturen kan emellertid hindra Carl Milles att som en man ta del av och ståndpunkt till allt, som rör sig i tiden. Inte utan bitterhet konstaterar han, vilka omistliga värden, som vi nödgas se förtrampas i den krassa materialismens och klasshatets namn. Materialismen är hans naturliga fiende och därför beundrar han varmt sådana idealister som de sinsemellan så motsatta Ford och Gandi.

»Fords energi, hans genialitet, hans förståelse för andra människor, det är något storartat», utropar han entusiastiskt. »En arbetsgivare och en personlighet av stora mått, som inser, att ju bättre hållna, ju mer utvilade och nöjda arbetare han har, dess bättre bli prestationerna. Det där kan naturligtvis vilken idealistisk teoretiker som helst sätta som program, men vilken organisationstalang, vilket affärsgeni fordras det inte, att med ekonomiskt resultat omsätta det i praktiken! Ford är den praktiske idealisten — västerlänningen, medan Gandi förkroppsligar det österländska idealet av kontemplation och askes. Men båda äro män, som tiden behöver, liksom vi behöva alla dem, — som kunna få oss att tro på andens seger över materien.»

Andens seger över materien! Hur har inte Milles själv i sin konst och med sin personliga ädelhet, sitt hjärtas godhet visat oss, vad de orden innebära. Det är därför vi tacka honom, när han nu den 23 juni firar sin halvsekeldag. Och vår tacksamhet gäller också fru Olga Milles, hans konsts genius och hans medhjälpare nu senast vid Gustav Vasastatyns fullbordande.

EBBA MONTÉN.

När ni firar er födelsedag

tacksam över det goda, som livet trots allt svårt och mörkt i alla fall skänkt er, så tänk på de små, vilka borde ha lika mycken rätt — ja mer, eftersom de äro barn, — till ljus och sol som vi alla, men för vilka deras födelsedag sannerligen icke var någon lyckodag. Sänd in ett belopp till Iduns Redaktion, Stockholm, under beteckning "Födelsedagen", och vi skola låta det komma de fattiga och hungriga små till godo. Eller anmäl er som medlem av "Iduns förening Födelsedagen", och förbind er att på varje eder födelsedag anslå minst en krona till samma ändamål, och vi sände eder då varje år på er födelsedag en postanvisningsblankett ställd till insamlingen. Vi hoppas så, att insamlingen med tiden skall ge så mycket, att vi kunna upprätta något mer bestående, en barnkoloni eller ett barnhem — något i stil med den göteborgska "Födelsedagen".

En Nafveqvarns trädgårdsvält behöves nu för iordningställandet av tennisplanen och trädgårdsgångarna.

Vi tillverka prydliga trädgårdurnor, soffor och bänkar, solvisare m. m., utförda efter skulpturer av nu levande svenska konstnärer.

NÄFVEQVARNNS BRUK

— Grundlagt 1623 —

N Ä F V E Q V A R N

Skandinavisk-Baltiska Mässan STOCKHOLM.

14—21 Juni 1925.

Denna Nordens största varumässa erbjuder köpmannen den allsidigaste överblicken över nordöstra Europas produktion på skilda områden. — Synnerligen livligt deltagande från de inbjudna länderna; flera stater framtråda officiellt.

Speciell avdelning för

NYA UPPFINNINGAR OCH PATENT. — RADIOMÄSSA. — LANTBRUKSMÄSSA. — SVENSK AVELSDJURUTSTÄLLNING.

Den verkliga köpmannens mässa är Skandinavisk-Baltiska Mässan, därför att han där finner hela Skandinavien och de baltiska staternas produktion representerad.

**Skandinavisk-Baltiska Mässans Kommissariat,
Kungsbroplan 1, STOCKHOLM.**

Tel. Kungsh. 774, Kungsh. 49 39, Kungsh. 60 85. Tel.-adr.: Skandbaltic.

Inga gråa hår mer!

Eder ursprungliga hårfärg tillbaka efter en tids behandling med "hemkokt Brännässel Hårvatten". Stor flaska kr. 3: 50 fraktfritt mot postförskott från Fru Lydia Jonasson, Vallentuna.

ENASTÅENDE
HÅLLBARA
ELEGANTA

Malmö
PUMPS SLEIFSKOR,
SANDALER,
GYMNASTIKSKOR

★ RYSKA GUMMI-FABRIKS A.-B. MALMÖ ★

IDUNS SKÖNHETS- INSTITUT

N:r 60. Snälla fru Skönhetsdoktorn: Då jag i sommar kommer att vistas i Danmark, skulle jag så gärna i Köpenhamn vilja gå igenom en kurs i skönhetsvård (ansiktsbehandling). Vore tacksam att få anvisning på vart jag skall vända mig och vilken behandling nu anses som den bästa och mest effektiva? Användas de tyska rullapparaterna numera? Mycket tacksam för svar är
Intresserad.

Hör efter hos fröken Dina Sick, Amagertorv 21, 2 tr., Köpenhamn. Hos henne kan ni säkert få gå igenom en kurs i skönhetsvård enligt modernaste metoder.

För ansiktsmassage anses manuell behandling bättre än mekanisk sådan med rullapparat.

N:r 61. Vore tacksam om ni ville anvisa mig ett medel att bleka håret.
Alva G.

Det vanligaste blekmedlet för hår är vätesuperoxid. Begär på apoteket en 8 % lösning. Egentligen bör man ej tillråda detta medel, annat än för att tillfälligvis ge glans åt håret, ty i längden verkar det skadligt på hårrötterna, så att håret blir blackt och sprött. Man får därför använda det med försiktighet och ej låta för mycket därav komma på själva hårbotten samt mycket noga akta ögonbrynen, att de ej få med av vätskan.

N:r 62. Finns det något medel mot läppar, som ofta bli torra och sönderspruckna. Jag lider mycket därav och vore glad slippa obehaget.
Juni 1925.

Kanske ni har för vana att oupphörligt fukta läpparna med tungan? Då bruka de bli torra, och torra läppar brista lätt. Om inte en så enkel blandning som lika delar glycerin och rosenvattnet är tillräckligt att verka helande på läpparna, får ni här ett recept på *läpp-pomada*: 24 gr. kakaoolja, 4 gr. vitt vax, 1 gr. bergamottessens, 1 gr. geraniumessens. — Fettämnen smälts i ett kärl stående i hett vatten, och när dessa äro smälta, tillsätts essenserna. Pomadan röres sedan tills den blir kall och smidig. Om man så vill, kan något karmin tillsättas som färgämne.

N:r 63. 1) Vad skall jag göra med mitt hår som börjar gråna starkt? Det blir så torrt och jag har alltid klåda i huvudet. Har ej råd fråga dyra läkare då jag är arbetslös. — 2) Vad skall jag göra för ansiktsrynkor?
Mångårig prenumerant.

1) Tvätta håret minst en gång i månaden på sätt, som beskrivits flera gånger. Med såpsprit i st. f. tvålvatten — ättika i första sköljvattent — noggrann torkning och till sist ingnidning på hårbotten med något fett, ex. svavelpomada. När håret kännes torrt använder ni en blandning av 1 del ricinolja och 2 delar alkohol att gnida in i hårbotten.

För att undvika att det gråa håret tar överhand masserar ni huvudet varje dag rätt kraftigt, så att ni känner själva skåpen röra sig under fingrarna, ty den måste vara smidig för att kunna alstra hår med ursprunglig färg. Vid massagen kan ni ett par gånger i veckan använda ovanstående medel eller följande medel *mot grått hår*: 50 gr. kakaoolja smältes i ett kärl stående i hett vatten, 25 gr. olivolja tillsätts och blandningen röres till den svalnar och vid stelnandet blir smidig; då tillsättes 8—10 gr. kinin. — 2) För ej länge sedan stod ett bra recept mot rynkor i ansiktet, i sv. på fr. 48 i n:r 19.

Förläna skodonen
lackskors utseende.

30 öre pr stor ask
eller stor tub.

Ett annat medel är att om aftonen efter tvättningen lägga fuktat gummipapper över rynkorna, som får sitta på under natten och tvättas bort på morgonen. Vanliga fönsterremсор duga.
N:r 64. Min lilla flicka har fått högst vanprydan värtor på ena handen. Kan Iduns Skönhetsdoktor ge ett gott medel för att få bort dem undrar *Mor*.
I sv. på fr. 17 i n:r 6 står ett bra medel mot värtor. Men här ett annat lätt åstadkommet: Låt flickan några gånger om dagen gnida värtorna med persiljebblad, så att den gröna saften i bladen färgar värtan. På aftonen efter noggrann tvättning av händerna läggas omslag med hackade persiljebblad över värtorna med ett stadigt förband över. Fortsätt

behandlingen i två à tre veckor eller tills värtorna försvinna.
N:r 65. Var god och säg vad jag skall göra för mina röda armbågar. Både om vintern då det är kallt och om sommaren äro de lysande röda. Det är så tråkigt nu när det är modernt med bara armar.
Vivan.
Behandla armbågarna varje kväll en tid med omslag av het mjölk, så het ni kan tåla och vaxtaft över, så att värmen håller sig länge. Glöm aldrig att tvätta armbågarna väl både morgon och kväll, om vintern ej i för kallt vatten.
N:r 66. Var god giv mig en utförlig beskrivning på, hur man själv skall tillaga valnötsdekot. Som det ställer sig allt för dyr-

bart att köpa, då en flask innehållande omkr. 1 del kostar 1:50 och det åtgår flera sådana flaskor i månaden för att de grå håren ej skola taga överhand, så skulle jag bra gärna själv vilja tillaga det.
Hur skall det förvaras?
Kan Idun garantera för att valnötsdekot är oskadligt?
Får jag bedja Idun vara god icke hänvisa till något föregående svar, vore jag mycket tacksam.
Mångårig prenumerant.
Valnötsdekot: Färska valnötsblad eller dubbelt så mycket torkade, som mjukats upp i vatten, kokas i vatten tills färgämnet dragits ur och dekokten blivit mörkbrun. Färgens styrka provas på avkammat hår; är den för svag, få bladen koka längre. De

silas sedan ifrån och alkohol tillsättes den ena dekokten, ungefär 1/6 av dekoktens mängd, jämte litet koksalt. Det hela får stå en vecka och omröres allt emellanåt, varefter det tappas på buteljer, som korkas.

Innan färgmedlet användes måste håret vara nytvättat och väl torrt. Dekokten inguggas därefter i hela håret, och sedan den riktigt torkat in, gnides litet svavelpomada in i hårbotten för att håret ej skall bli för torrt. Proceduren måste göras om tid efter annan liksom alltid vid hårfärgning.

Valnötsdekot är alls ej skadlig för håret.
Fru Skönhetsdoktorn.

FRÅGOR OCH SVAR

Fråga: Vad är adressen för fröknarna Hultgrens textiltelje?
Intresserad matman.

Svar: Birgerjarlsgatan 13, Stockholm.

Fråga: Vore tacksam att få adress på några trevliga större pensionat på Själlands norra kust, helst i närheten av en badort.
Tacksam för svar är
Intresserad.

Svar: Frk. Björns Pensionat, Hornbæk, 3 min. från station och strand.

Pension Villa Hællbæk, Hællbæk, vackert läge vid stranden. Pension Bellevue, Gilleleje, strandrätt med egna badhus. Pensionat "Strand", Gilleleje.

Fråga: Var kan man lämpligast lämna in handgjorda trädknappar till försäljning, eller hur skall man på bästa sätt få dem sålda?
S. S.

Svar: Hör efter på Bikupan, Malmkillnadsgatan 30. Kanske de i någon sybehörsaffär vore villiga ta emot trädknappar till försäljning. Hör efter.

Fråga: Vore tacksam få adress på något gott och bra hotell i Köpenhamn, där vi med våra barn kunde bo under ett par dagars uppehåll därstädes. Vilka äro de förnämsta sevärdheterna i Köpenhamn?
Hallandsfru.

Svar: Nye missionshotell, Helligandsgade 4 eller Gamle missionshotell, Lönngangsstræde 27 äro goda hotell med moderata priser.

Sevärdheter äro: Raadhuset, Glyptotekets konstsamlingar, andra museer, såsom Hirschsprungs malerisamling, Rosenborgs slott, Fredriksbergsparken och den Zoologiske Have, Söerne, Örstedsparken och färd utåt Langelinie m. m. Tivoli icke att förglömma.

Fråga: Som mångårig prenumerant vänder jag mig till Idun med benägen anhöllan om ett gott tillförlitligt recept på s. k. Cumberland-sås, eller, om detta ej låter sig göra, anvisning på kokbok där denna sås finnes beskriven. Att ingredienserna delvis utgöras av senap, rödvin och vinbärsgelé är mig bekant, men vilka andra tillsatser erfordras, och vilket är tillredningssättet. Tacksam för svar, tecknar
Nordbo.

Svar: Till ungefär 2 del. vanlig brun, avsmakad steksås eller sådan gjord med buljong och färgad med sockerkulör sättes 1 msk. färdiglagad senap, 2 msk. vinbärsgelé och 2 msk. rödvin. Såsen röres över elden tills den blir jämn och silas om det behövs.

Fråga: Hur borttages fläckar på yta av polerad, ljus björk?
Gammal pren.

Svar: Svårt att säga när man inte vet vad slags fläckar det är. Om det endast är smutsfläckar, gå de bort med att gnida med fotogen men utan måste gnidas väl torr med ren mjuk bomullstrasa och sist med sämskskinn.

Av ädlaste utsäde

Trelleborgs vackra, vita Rågsikt '000' framställes av väl bärgad råg av ädlaste utsäde, vilket förklarar dess höga kvalitet, dryghet och lätthet samt stora baktingsförmåga. Vill Ni ha bröd med fin arom och smak, pösiga, vackra kakor och mycket brödbör Ni baka av

TRELLEBORGS
RÅGSIKT
"000"

TRELLEBORGS ÅNGKVARN

Barnens rörlighet

är en barometer för deras hälsa. Många barn hänga med huvudet, äro trötta och besvärliga vilket i nio fall av tio är beroende på att deras mage krånglar.

Vill Ni alltså förebygga dålig matsmältning hos barnen och se dem friska och krya, giv dem då varje morgon litet Epsin Salt i ett halvt glas varmt vatten. Smakas icke.

Epsin Salt efterbildar de naturliga mineralkällsalterna i Budapest-vatten (Aesculapökällan).

Erhålles i burkar för 100 dagars förbrukning à Kr. 1:90 pr burk på Apotek, hos Drog-Färghandl. m. fl. eller pr efterkrav (3 burkar franko) från Malmö-kontoret.

A.-B. ALFRED BENZON & Co
MALMÖ STOCKHOLM GÖTEBORG

E. 10

vid Serafimerlasarettet av framstående fackmän, utgivna av Israel Holmgren och H. C. Jacobsen. Del I, pris 3:50. Hugo Gebers Förlag. Denna bok innehåller följande fem föredrag: Hult: Ur den medicinska klinikkens historia, Kahlmeter: Den kroniska ledgångsreumatismens terapi, Lindbom: Om perniciösa anemi, Lindstedt: Om neuralgi-begreppet och neuralgiernas natur, Zander: Ett blad ur den tillämpade fysiologien. Detta är första delen i en serie avsedd för alla läkare, medicine studerande och andra intresserade, som önska taga närmare kännedom om aktuella och betydelsefulla frågor inom de medicinska vetenskaperna.

Den gröna hatten av Michael Arlen har nu utkommit på Hugo Gebers Förlag. Arlen räknas nu till de allra främsta av den nyare Englands författare och hans bok har redan här väckt den uppmärksamhet att en kritiker räknat den som en av de mest intagnande böcker han läst.

Den rödgula divanen av Valentine Williams har utkommit på Hugo Gebers Förlag. "Den rödgula divanen" är en väl konstruerad detektivroman, som ger fritt spelrum åt den uppfinningsrike och berättartalng författaren i rikt mått besitter.

Askungen.

Alla de tre vackra, livliga och glada systrarna Ström stodo fina och välklädda, färdiga att jämte mor och far resa till festen, vilken länge omtalats i trakten såsom blivande något non plus ultra i glans och härlighet.

"Var är Lilian", frågade herr Ström, "är hon inte färdig?"

"Lilian följer inte med", svarade fru Ström.

Herr Ström rynkade ögonbrynen.

"Jag tycker inte om att min systerdotter, som ser lika bra ut, som våra egna döttrar och har lika vackra kläder som de, alltid hålles i skymundan. Det ser illa ut", sade hon.

"Hon vill ha det så själv", svarade fru Ström.

"Vi ha verkligen bett henne mycket allvarligt att följa med", tillfogade den äldsta av flickorna Ström.

"Ja, det ha vi visst", instämde systrarna.

"Lilian", ropade herr Ström.

Och då Lilian kom in, frågade herr Ström barskt varför hon inte följde med.

"Snälla morbror, låt mig stanna hemma, jag har verkligen litet ont i huvudet och tycker inte heller synnerligen mycket om fester", sade Lilian stilla.

"Anstränger du dig så mycket med arbetet här i huset, så att du blir sjuk och trött och förlorar lusten att vara med på en fest?" "Visst inte, snälla morbror", svarade Lilian ängslig och orolig för glansen i fru Ströms ögon. "Men vill morbror att jag ovillkorligen skall följa med, så kan jag komma senare."

"Det blir förent nu", avgjorde fru Ström och tillade, vänd mot döttrarna, "kom nu flickor, så gå vi."

Snart voro alla borta och Lilian var ensam. Hon gick smånolande för sig själv. Plötsligt fick hon en idé. Hon gick in i sitt rum och klädde sig i den fina dräkt, som hon fått till festen. Klädd i denna gick hon leende och full av grace genom rummen. Hon uppbar dräkten superbt, speglade sig i de olika speglarna och hälsade och log runt omkring sig, såsom om rummen varit fyllda med folk.

Under tiden pågick festen. På

denna hade herrskapet Ström sammanträffat med en svensk-amerikan, som en tid varit på orten, för att, sade folk, välja sig en hustru. Han hade ej så sällan varit i den Strömska familjen och fru Ström hoppades, att han skulle välja en av husets döttrar. Men det såg ut som om han hade svårt att göra sitt val.

Nu gick han omkring på festen, dansade och pratade med systrarna Ström, inom sig undrande varför han var så vacklande och inte kunde bestämma sig. Inte en sekund tänkte han på Lilian, långt mindre att göra henne till sin hustru.

"En liten huslig, tyst och snäll flicka", tänkte han alltid om henne, "men tråkig, säkerligen en liten gäs, alltför tillbakadragen för att kunna göra sig. Och inte så stilig som kusinerna. Hon blir nog aldrig gift", tänkte han, "åtminstone inte med en man, som fordrade att hans hustru skulle med charme kunna göra les honneur i en salong."

När herr Ström och svensk-amerikanen möttes ett tag under festen, slog Ström den andre på axeln och utropade: "Hej, min unge vän, vill du göra mig en tjänst?"

"Gärna farbror", blev svaret.

"Gå hem och hämta Lilian, hälsa från mig att nu kan huvudvärken vara över. Klänning har hon och om en halv timma eller så omkring väntar jag er båda. Hälsa henne att det är min vilja och därmed basta."

Svensk-amerikanen gick. Alla dörrar stodo öppna hos Ströms, ty tjänstepersonalen hade gått till festen, och glömt att stänga.

Nu fick gästen se Lilian där hon gick svassande i rummen, viftande med sin solfjäder, leende, nigande, talande till de tomta stolarna.

Lilian fick höra ett hjärtligt

skratt och då hon vände sig om såg hon in i ett par ögon som med allt tillbörligt intresse och därtill en stor portion beundran voro riktade på henne.

"Bravo, bravo", ropade gästen, "askungens förvandling är underbar. Låt nu mig agera prins och föra er till festen. Det är er morbror som skickat mig. Och var så god och behåll den strålade minnen, det ber och bönfaller jag om."

Vad skulle stackars Lilian göra annat än lyda?

Hon blev festens drottning och längre fram svensk-amerikanarens fru, som han förde med sig över havet till sitt ståtliga hem.

Ebon.

Trofasthet.

Det vackraste karaktärsdrag hos en människa är att hon är trofast. Denna enda dygd uppväger till och med de värsta fel.

Det är lika fult att vara trolös som att vara oärlig, men besynnerligt nog är det många människor, som alls inte förstär detta, ja som t. o. m. anse sig ärliga och sanna, när de svika en vän, därför att de plötsligt upptäcka, att denne, som de förut varit så förtjusta i, och vars vänskap fyllde dem med stolthet, icke är förlitligt. Vi äro alla underkastade förvandlingens lag — vi präglas alla av vad vi uppleva och dem vi umgås med, våra fröjder liksom våra strider, sorgor och kval sätta sitt märke på oss, och ju finare och känsligare vårt sinne är, dess djupare märken få vi.

Den ärelystnes hetsjakt efter de utmärkelser, som hans vännar varit de ivrigaste att hetsa honom mot, slår kanske över i måttlös fåfänga, den av naturen hjälpsamma människans lust att vara till nytta, förvandlas kanske till

tanklös välgörenhet och den vidsyntes blick som genomtränger dimmor och töcken blir till alltför djärv "fördomsfrihet". Eller förhållandet kan vara det motsatta: Den allvarlige och förtänksamme blir tvivlade, den tungsinne bitter, den som har svårt att närma sig andra, blir skygg och människofientlig, den sjukligt rättfärdighetskrävande en hatfull hämnare.

Ingen av oss går helt fri — vi påverka oss själva, vi påverkas av andra, och livet som utvecklar oss så olika, märker oss alla, d. v. s. dem av oss, som kunna märkas.

"Du skall älska din nästa som dig själv; det är förvisso det bud, som endast få av oss kan hålla. Kanske kunna vi lära oss hålla av de människor, som icke gör oss illa och lära oss förlåta dem, som förolämpa andra, men älska dem, som lömskt anfalla oss bakifrån eller som finna en glädje i att plåga dem vi hålla av och icke kunna värna — det är nästan omöjligt för en vanlig människa. Men en människa med självaktning kan inte ta tillbaka, vad hon en gång givit bort, den som man kallat för vän, visat förtroende för och tagit mot väntjänster av, får man aldrig svika, även om tider och oförutsedda händelser föra ens vägar från varandra, även om vännen utvecklar sig så, att man inte längre obetingat kan beundra honom som förr.

Hur bedrövad man än kan vara över att ens vännar förändrats, så får man inte falla för frestelsen att tala illa om dem, ge sin besvikelse luft i hänfulla kvickheter, i anmärkningar och upplysningar, som kan skada dem, ty det är sannerligen tarvligt att kasta sten på vad man själv varit med att bygga upp.

Om det verkligen händer en, att man skakas i sin klippfasta tillit, att man överbevisas om, att den

man litat på, icke ens är värd beundran, vänskap och tillgivenhet, så skall man bära denna besvikelse med värdighet.

Man skall göra det också för sin egen skull, då man eljest bevisar, att man ärligt har förtjänat den sorg, som drabbat en.

Ingeborg Vollquartz.

En historia om Topsy.

Min lilla femåriga dotter, Eva, kom bärande på dockan Topsy och utbrast: — Mamma! Nu vill jag inte ha Topsy längre —

— Hur så? — invände jag under delvis låtsad förvåning.

— Jo, hon är ju så ful! —

Ja, inte var hon vacker att se på, stackars docka, så nog var det svårt att motsätta sig detta faktum. Men jag kände mig likväl frapperad över tösens infall. Det var ett drag som jag inte kände igen. Julafatonskvällen t. ex. då "tomten" kom med en ny, mycket större och finare docka hade Eva likväl inte förkastat Topsy. Jag minns särskilt huru- som hon tilltalat henne med orden:

— "Nu ska' du inte bli ledsen för att du fått en större syster — för jag tycker om dej ändå!"

Jag höll emellertid "god min" och utbrast helt trankilt:

— Du får väl slänga ut henne på skräphögen då! —

Sagt och gjort. Eva spatserade verkligen iväg till anvisad plats och kom snart tillbaka utan docka.

— Nu, mamma — ligger hon därnere! —

Jag svarade ingenting. Så gick en stund då vi styrde var och en på sitt håll. Det dröjde dock inte så värst länge förrän den lilla ångerfulla synderskan kom och viskade mig i örat:

— Mamma, jag tycker allt om Topsy ändå! — Det gör ingenting att hon är ful! —

— Du får väl gå efter henne då! —

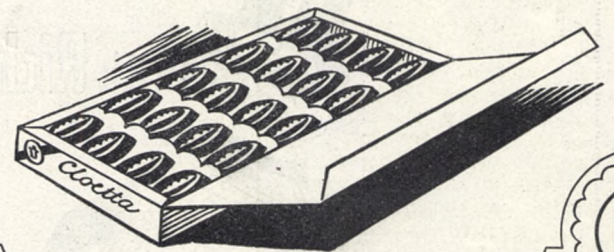
Denna min uppmaning var Eva icke sen att efterkomma och missstämningen var borta. Jag kände mig ändå träffad inför denna episod. Ty — hur ofta vilja vi icke kasta bort det obehagliga här i livet, det, vilket vi anse vara utan värde. Det är först när detta "något" är borta, som vi värdera och sakna detsamma. Någon gång ha vi kanske känt oss besvärade över en ringa släkting som vi, trots allt, måst' visa någon uppmärksamhet. Någon gång ha vi kanske känt oss bundna vid en sjuk anhörig. Vi ha kanske visat denne sjuke ett surmulet ansikte i stället för motsatsen. Men så har samvetsförebärrelser kommit — kanske försent. Det är inte alla som kunna likt lilla Eva ta tillbaka sin Topsy igen från den stora glömskans skräpvår.

Anna-Tora.

Nu behöver Du ej säga som Mamma sa, då hon var liten: Hur kommer det sej, att allt som jag tycker om, det får jag inte äta, men allt som jag inte tycker om, det måste jag äta. — Här har jag något till min lilla tös, som både ä' gott och väldigt nyttigt.

Cloetta
Vitaminchoklad
VITA

Cloetta
Tag det rätta — tag Cloetta

Till ett annat folk.

Av Eva S.

De voro rätt vana vid nya flickor däruppe på kontoret, ty de fingo mest taga emot en omgång var vår.

Det var ett stort speditjonskontor uppe i en Norrlandsstad, och dess personal stod ännu, trots minskningen under dyrtidens tryck uppe i över ett tjugotal. Men när mars—april kom och frakterna skulle ut, blev alltid en större brådska än vad det övriga året innehöll, och de s. k. "Vår-extra" kommo då i en flock av fem eller sex, inhalade av relationernas rejäla rep. — De voro denna vår blott tre. Chefen hade valt bland hundra. Han hade placerat in en sjökaptensdotter och en komministertös bortifrån sin

hustrus hembygd — den tredje och sista, om vars ankomst han underrättade herr Albrechtsson, förste bokhållaren, en dag fram i mars, hon hade hjälpt hans fru i hushållet ett par somrar på landet uppe i Jämtland, var förlovad och ville förtjäna pengar till boställningen, en duktig flicka och ett gott förstånd, torde nog bli bra särdeles! — — Herr Albrechtsson utkommen i kontors-salen igen smålog litet skeptiskt, han visste så väl, att det var en sak att ha ett gott förstånd i hushåll, en annan att kunna föra en ordentlig journal.

Hon kom, och herr Albrechtssons vårtrötta ande drog en lätt-nadens suck när han fann, att hon hunnit ut ur adertonåring- aras led och stod väl uppe i tjugufemårsåldern, dessutom visade hon en klar uppfattning och en

kontorsbegåvning långt utöver medelmåttan, kunde lämnas av på egen hand efter ett par tre dar; herr Albrechtsson var tack-sam och slet vidare med aderton-åringarna, av vilka första vec-korna nästan alltid någon stod med en uppslagen kontorsbok i handen försiktigt frågande bak-om hans kontorsstol.

Den nya flickan, som hette Märta Ek, gled emellertid in på sin plats i kontorssalen och vid tébordet i frukostrummet utan vidare annotation från de förut-varandes sida. Hon kom, som sagt, sist och ingen kände henne, man visste att hon bodde gratis hos direktörens mot det att hon fortfarande hjälpte frun något i hushållet och att hon var förlo- vad med en norrlänning, det var allt.

Hon såg inte vidare bra ut, var

liten till växten med brunhyllta kinder och små klara vassa tänder. Men likväl — där var något — detta hurtiga, fasta ansik- te, som blixtnabbt kunde få glans i ett leende. — Kassörskan, fröken Zandrén, som gränat på kontoret, och som likt herr Al- brechtsson sällan slöt sina sym- patier om de dansande och flir- tande adertonåringarna, sade högt en dag när flickan Ek gått och just de andra voro till hands att åhöra tonvikten: — Hon ser litet intelligent ut! Javisst, det var hon ju också, herr Albrechtsson hade ju attesterat det. Aderton- åringarna brydde sig inte ens om att avundas. Där till såg hon inte nog bra ut.

Kontoret ägde inom sig två Stockholmskontorister, mycket välansade, ganska livfulla och unga. Det var inte så synnerligen

många år sedan herr Albrechts- son lotsat fram också dem genom kontorsböckernas skär. De ök- namn de erhöilo under denna sin första vårliga tid på kontoret hade stannat kvar sedan och pas- serat många vårextras led sedan dess. — "Påfågeln" tog alla sina halsdukar, alla årets etthundra- femtio från en speciell firma i Paris, kontoret visste att tullen sista året gått till 27 kronor. — "Spéfågeln" var en glad och vac- ker fyr, som stod i gunst litet varstädes och kunde våga sin vänliga ironi och ett litet självs- våldigt stickord ända fram till kassörskans räknemaskin och che- fens skinnklädda audiensstol.

(Forts.-

Tdunz

*Förfinad
smak*

ifråga om kläder, konst men
först och främst skönhets-
vården äro utmärkande för
vår tid. En utsökt produkt,
som tillfredsställer de högst
ställda anspråk på en "up
to date" toilettvål är

YVY-TVÅLEN

Pris 1 kr. pr. st.

A.B. YVY-FABRIKEN

YSTAD

LUADINS

PROESSDORF

NORRKÖPINGS

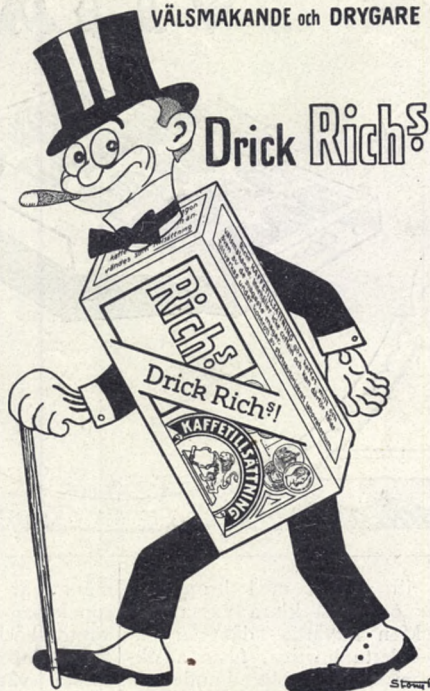

Munk Makaroner

*hålles högt av
Den
förståndiga husmodern*

**GÖR KAFFET HÄLSOSAMT
VÄLSMAKANDE och DRYGARE**

Drick Rich's

HÖGSTA UTMÄRKESE PÅ 9 UTSTÄLLNINGAR

R.59

Rich's Kaffetillsättning
paket à 1/16 kg. Kr. 0:13
" " 1/8 " " 0:25

Rich's Mocka Kaffetillsättn.
paket à 1/20 kg. Kr. 0:13
" " 1/10 " " 0:25

A.-B. ALFRED BENZON & C:o
MALMÖ - STOCKHOLM - GÖTEBORG

GÖTA KANAL

Vårt lands vackraste och intressantaste farleder:

**STOCKHOLM—GÖTEBORG
STOCKHOLM—JÖNKÖPING**

Lär känna mellersta Sveriges växlande och härliga bygder.
Bekväma turistångare gå flera gånger i veckan i varje rikt-
ning. Besök vid Vreta Kloster, Vadstena, Trollhättan m. fl.
platser. Enskilda resor, sällskapsfärder och skolresor.

Begär turlista och upplysningar genom Resebyråerna eller direkt från
ÅNGFARTYGS AKTIEBOLAGET GÖTA KANAL
GÖTEBORG - STOCKHOLM